

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — 'Εγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
'Εξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 12 Μαΐου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ προσέχη τὸν ἐ-
πικίνδυνον ἄνθρωπον, μὰ νὰ φοβόταν
ἀπ' αὐτὸν καὶ ἄλλα. Μὰ βέβαια, ἀφοῦ
τὸν ἄφιναν ζωντανό...

Καὶ νά, κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ
μεσημέρι, ὁ ἄγρυπνος δεσμοφύλακας
ἔπιασε μιὰν ἀστραπή θριάμβου στὰ
μάτια τοῦ προσωπικοῦ του
ἐχθροῦ. Παρακολουθώντας
τότε τὴ διεύθυνση τοῦ βλέμ-
ματός του, εἶδε καὶ αὐτὸς
μιὰ μαύρη κηλίδα πάνω στὸ
γαλάζιον οὐρανό, ἐκεῖ κον-
τὰ στὸ δίσκο τοῦ ἥλιου. Μὰ
καὶ ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ
παρατηροῦσε τὴν κηλίδα ἐ-
κείνη καὶ φαινόταν πολὺ ἀ-
νήσυχος, κοιτάζοντας κάθε
τόσο καὶ τὸ μικρὸ βαρόμε-
τρο ποῦ εἶχε μαζί του.

Στὶς τέσσερις, ὁ ἄνεμος
ἔπεσε ξαφνικὰ καὶ χρειά-
σθηκε νὰ ξαναπιάσουν τὰ
κουπιὰ. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε
γίνει βαρεῖα καὶ ὁ ἥλιος,
γέροντας στὸν ὀρίζοντα, ἔ-
παιρνε χρῶμα κόκκινο σὰν
αἷμα. Σὲ λίγο ἔδωσε μέσα
σὲ σύννεφα μαῦρα. Ὅλ' αὐτὰ
προμηνόυσαν τρικυμία.

Γι' αὐτὸ ὁ πλοίαρχος Μαν-
καρὺ πρόσταξε νὰ γευματί-
σουν μισή ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν
προσδιορισμένη, καὶ νὰ πλώ-
σουν τὰ πανιά σὰ σκεπά-
σματα στὴν πρύμη, στὴν
πρώρα καὶ στὰ πλάγια τῆς
βάρκας, ἀφίνοντας στὸ κέν-
τρο μόνο ἓνα μικρὸ μέρος
ἀσκέπαστο γιὰ τοὺς κωπη-
λάτες.

Δὲν ἦταν πρόωρες αὐτὲς
οἱ προφυλάξεις. Ἀκριβῶς

τὴ στιγμὴ ποῦ βασιλευε ὁ ἥλιος καὶ ὁ
ἀπέραντος ὠκεανὸς γινόταν σταχτὶς
καὶ μολυβίς, ἀκούσθηκε ἀπὸ μακριά,
ἀπὸ τὸ ἄχανές, σὰ μιὰ κραυγὴ ὀξεῖα,
φρικαλέα, ἀπερίγραπτη. Χωρὶς νὰ
αἰστανθοῦν ἀκόμα φύσημα ἀνέμου,
ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ σαλεύεται, νὰ
φουσκώνει. Καὶ μόλις ἔπεσε ἡ νύ-

«Μόλις ἔπεσε ἡ νύχτα, ἡ θύελλα ξέσπασε ἀκατάσχετη».
(Σελ. 277, στ. γ')

χτα, ἡ θύελλα ξέσπασε ἀκατάσχετη,
θυμωμένη, πολὺκροτη. Σφυρίζοντας
καὶ οὐρλιάζοντας, σήκωνε κύματα
πελώρια, ὑπερύψηλα ποῦ κυνηγοῦ-
σαν τὸνα τᾶλλο μὲ μανία.

Ἀμέσως ὁ πλοίαρχος κατάλαβε
πὼς ἦταν ἀδύνατο νάντιπαρταχθοῦν
σὲ τέτοια τρικυμία.

Τὸ μόνο ποῦ εἶχον νὰ κάμουν τώρα,
ἦταν νὰ φεύγουν μπροστὰ στὸν ἄνε-
μο, νὰ πετοῦν πάνω στὰ κύματα μὲ
τόση γρηγοράδα, ὥστε νὰ μὴν προ-
φθάσῃ κανένα νὰ σπάσῃ
πάνω στὴ βάρκα, νὰ τὴ γε-
μίσει καὶ νὰ τὴ βουλιάξῃ.

Ἀλλὰ ἡ δυσκολία ποῦ
τὴν κατανικοῦσαν ὀλοέ-
να, ξαναγύριζε κάθε στιγμὴ.
Καὶ κάθε στιγμὴ μπορούσε
νάναι ἡ τελευταία τους. Αὐτὸ
βάσταξε ὀλάκερες ὥρες. Ἡ
νύχτα ἐκείνη ἦταν ἀληθινὰ
φριχτή.

Ἀλλὰ ἡ βάρκα δὲν βού-
λιαζε. Τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὸ
ἓνα μέρος ἡ ἐλαφρότης της,
καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἱκανότη
καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ πλοιάρ-
χου.

Θάλεγε πὼς ὁ Μανκα-
ρὺ πάλεβε μὲ τὸ θάνατο.
Μὲ τὸ χέρι στὸ τιμόνι, μὲ
τὸ μᾶτι καρφωμένο μπρο-
στά, ἔκανε πάντα τὴν ἀπαι-
τούμενη κίνηση γιὰ νὰ πο-
φεύγῃ τὸ κύμα, γιὰ νὰ ξε-
γελαῖ, τᾶπληστα, τὰ δαγφάγα
στόματα τῆς ἀδύσσου. Εὐ-
τυχῶς ὁ ἄνεμος φουσκῶσε
ἀπὸ τὴν ἴδια πάντα μεριά·
δὲν ἦταν ἀπὸ τίς περιστρο-
φικὲς ἐκεῖνες θύελλες, τίς
φοβερὲς δίνες, τόσο σπάνιες
στὰνατολικά παράλια τῆς
Ἀμερικῆς· ἀλλοιῶς θάταν
ἀδύνατο νὰ μὴ βοηθοῖ μί-
κρὸ σκάφος χωρὶς κατά-
στρωμα.

“Αμα ξημέρωσε, ή μανία του άνέμου κατευνάσθηκε λίγο. Ψιλή βροχή άρχισε νά πέφτη επίμονη, αδιάλειπτη, διαπεραστική. Έννοείται πώς δέν τούς ένοιαζε πιά γιά τέτοιες μικροδουλειές, ύστερ’ από τή νύχτα πού πέρασαν δεχόμενοι κατακέφαλα κατακλυσμούς και μὴν κάνοντας άλλο παρὰ νάδειάζουν τή βάρκα πού γέμιζε νερά. Πυκνή όμίχλη δέν τούς άφινε νά βλέπουν μακρύτερα από διακόσια ως τρακόσια μέτρα όλόγυρα. “Η βροχή σκέπαζε τὰ πάντα μ’ ένα σαχτι πέπλο κι’ ή βάρκα βρισκόταν μόνη στην μέση του κύκλου. Ούτε ίχνος από τις άλλες βάρκες. Είχαν βουλιάξει; Είχαν σκορπισθεί; Κανέναν δέν ήξερε.

Τὰ μαρτύρια των ναυαγών, μέσα στην κλυδωνιζόμενη βάρκα, ήτνν άπερίγραπτα. “Επρεπε νά κρατιούνταν δυνατά γιά νά μὴν πέφτουν ό ένας πάνω στον άλλον. “Η κυρία “Ομόλου κι’ ή “Ανθή είχαν δεθεί με σχοινία πάνω στον πάγκο τους. “Αδύνατο νάνοίξουν τις κάσες με τὰ τρόφιμα γιά νά φάνε, ή νά βγάλουν νερό άπ’ τὰ βαρέλια γιά νά πιούν. “Απελπισία! Δέν ήξεραν πού βρίσκονται, πού πηγαίνουν. “Ο πλοίαρχος λογάριζε πώς θάχαν τρέξει ως είκοσι μίλλια πρὸς τὰ νοτιανατολικά. “Ωστε άπομακρύνονταν από τή νήσο Πάσχα άντι νά πλησιάσουν, και με τί φοβερή ταχύτητα!

“Υστερ’ από έξη ώρες ή βροχή έπαψε κι’ ό άνεμος δυνάμωσε πολύ. Τρεις ολάκερες ήμέρες εξακολούθησε ή τρικυμία, με διαλείμματα πού ποτέ δέν ήταν μεγαλύτερα από τὸ πρώτο. Σ’ έν’ άπ’ αὐτὰ τὰ διαλείμματα, τή δεύτερη μέρα, μπόρεσαν νά φάνε και νά πιούνε. Οί ναυαγοί ήταν κατακουρασμένοι από τὸν αδιάκοπο άγώνα κατά τής δίψας, τής πείνας, τής άύπνιας.

Τήν άλλη μέρα, πού ήταν ή όγδοη από τὸ ναύαγιο τής “Ηρας, έγινε κάτι τρομερό: Τὸ πρωί είχε πέσει λίγο ό άνεμος κι’ έπωφεληθήκαν γιά νά πάρουν ένα βιαστικό πρόγευμα 8-πως χθές. “Ο Κώδικ, πού ήταν ό τροφодότης, διατάχθηκε νά μοιράσει τρόφιμα και τὸ έκανε. “Αλλά όταν θέλησε νά πιάσει κρασί, βρήκε τὸ βαρέλι άδειο, καθώς και τὰ βαρέλια τής ρακής και τοῦ νεροῦ. Τή νύχτα είχαν άνοιχθεί οι κανούλες κι’ όσο ποτὸ βρισκόταν στη βάρκα, είχε χυθεί!

Αὐτὸ πιά ήταν τὸ κορύφωμα των δεινών. “Η νήσος Πάσχα άπείχε τόσο πολύ, πού καμμιάν έλπίδα δέν είχαν νά φθάσουν πριν αισθανθοῦν τήν άνάγκη νά πιούν. Οί άμοιροι ναυαγοί

ήταν καταδικασμένοι νά πεθάνουν από τή δίψα!

Τήν είδηση τής συμφοράς δέχθηκαν όλοι με κατάπληξη στην άρχή και κατόπι με θυμό. Τότε ό Κώδικ έδειξε με τὸ δάχτυλο τὸν Τδ-Χδ, δεμένο πάντα στην πρόρα, και σ’ αὐτὸν έπесαν άμέσως οι ύποψίες. Τὰ γυμνά πόδια τοῦ κακούργου δέν άπείχαν πολὺ από τὰ βαρέλια. “Αν και δεμένος, θά μπόρεσε νά τὰ μεταχειρισθῇ γιά νά γυρίσει τις κανούλες, συμπληρώνοντας έτσι τή σειρά των κακουργημάτων του.

— Αὐτὸς ό ληστής άδειασε τὰ βαρέλια! άκούσθηκε μιὰ θυμωμένη φωνή.

Τὸ άγριο βλέμμα τοῦ Τδ-Χδ και τὸ θριαμβευτικό του χαμόγελο, μόλις άκουσε αὐτὴ τήν κατηγορία, ίσοδυναμούσαν με όμολογία. “Αλλά δέν άρκέσθηκε σ’ αὐτό. Κι’ επιτέλους άνοίξε τὸ στόμα του, πού τῷχε κλειστὸ τόσο καιρό.

— Ναι, σκυλιά! φώναξε γαλλικά. “Εγὼ ό πρίγκιπας Δουλίπ, ό Δουλίπ Ρανᾶ, ό έχθρὸς όλων κι’ ό κύριός σας, έγὼ σας καταδικάσα νά πεθάνετε σά σκυλιά λυσσαρμένα!... “Εγὼ έχυσα τὰ βαρέλια σας γιά νά σκάσετε από τή δίψα, ναι, έγὼ!

Και τελείωσε μ’ ένα σαρκαστικό, σατανικό γέλιο, κοιτάζοντας όλόγυρα με περιφρόνηση τὰ κατάπληκτα θύματά του.

— “Αμ τί νομίζατε; εξακολούθησε άμα είδε πώς δέν μιλούσε κανέναν: πώς μπορούσατε νά μ’ έχετε έτσι, μήνες ολάκερους, στὰ σίδερα σά σκλάβοι, κι’ ύστερα νά με δέσετε έδῶ σάν άρνι γιά σφάξιμο; “Α, όχι, σκυλιά! αὐτὸ απαιτούσε μεγάλη εκδίκηση, και σήμερα ό Δουλίπ Ρανᾶ εκδικιέται! Σας έχω όλους στην έξουσία μου τώρα, κανέναν δέν μπορεί νά μοῦ γλυτώσει. Λίγο με νοιάζει αν θά πεθάνω κι’ έγὼ. Θά πάω στην άλλη ζωή, στην αιώνια εὐδαιμονία πού περιμένει τούς αληθινούς πιστούς. Σεις όμως, σκυλιά, τὸν τρέμετε τὸ θάνατο, γιατί ξερετε πώς θά ειναι ή άρχή των αιώνιων σας βασάνων!

— Στη θάλασσα ό κακούργος!... στη θάλασσα!

Πολλοί κίβλα έπесαν πάνω του, εξαγριωμένοι άπ’ τις βρισιές του, κι’ ήθελαν νά τὸν ρίξουν στη θάλασσα χωρίς άλλη διαδικασία. Τοῦ κάκου θέλησαν νά επέμβουν ό πλοίαρχος Μανκαρὺ κι’ ό Παῦλος. “Εξαλλοι, οι ναῦτες δέν άκουγαν κανένα. Κι’ ό άνεμος, πού είχε δυνάμώσει πάλι, έπαίρνε τις άγριές τους φωνές:

— Στη θάλασσα!... στη θάλασσα!

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τριάντα χέρια σήκωσαν τὸν Δουλίπ Ρανᾶ και τὸν έρριξαν στη θάλασσα.

“Επесе χωρίς νά πιάσει νά βρῖξη τούς δημίους του. Μιὰ στιγμή φάνηκε στην κορυφή ενός μεγάλου κύματος, κι’ από κει άντήχησε ή στριγγή φωνή του, πού κραύγαζε μέσ’ στην τρικυμία:

— Σκυλιά!... βρωμόσκυλα!...

Δέν άκούσθηκε πιά. Τὸν σάρωσε ή θύελλα με τήν ίδια ίλιγγιώδη ταχύτητα πού παράσερνε και τή βάρκα.

Οί περισσότεροι από τούς επιβάτες—προπάντων οι κυρίες—έξαντλημένοι από τὸν πυρετὸ και τήν άγωνία, δέν κατάλαβαν τὸ φριχτὸ δράμα πού ξετυλίχθηκε μπροστά τους. “Ω, στην κατάσταση πού βρίσκονταν, και τὸν ίδιο τὸ θάνατο δέν θά τὸν κατάλαβαιναν, αν τούς πλησίαζε εκείνη τή στιγμήν. “Εκτός από τὸν πλοίαρχο και τούς ναῦτες, μόνον ό Παῦλος κι’ ό Κάξης είχαν συνείδηση των γύρω τους και μπορούσαν ακόμα νά βλέπουν και νά σκέπτονται.

Και σκέπτονταν πολὺ, προπάντων ό Κάξης. Τῶνομα τοῦ Δουλίπ Ρανᾶ, πού ό κατάδικος τὸ πέταξε τήν τελευταία στιγμή σάν πετριά πάνω στοὺς δημίους του, πολλὰ μυστήρια φώτιζε. Θυμόταν πώς πολλές φορές τὸ είχε άκούσει κάτω άπ’ τὰ τείχη τοῦ Κανδαχάρ, όταν βρισκόταν εκεί με τὸν συνταγματάρχη Ροβινσών. “Ηταν τὸ όνομα ενός “Αφγανῶ άρχηγού, από τούς πιδ έπίφοβους γιά τή φρόνηση και τήν άνδρεία του, αὐτοῦργου, καθώς έλεγαν, τής σφαγῆς κάποιος άγγλικῆς άποστολῆς. Οί “Αγγλοι άξιωματικοί μιλούσαν γι’ αὐτὸν συχνά με όργή μα και με περιέργεια.

“Ελεγαν πώς μαζι με τὸ γάλα τής μητέρας του είχε βυζάξει και τὸ μίσος κατά των “Αγγλων, πού είχαν πατήσει τή χώρα του. “Ανιψιὸς τοῦ έμίρη τοῦ Καβούλ κι’ ίσως διάδοχός του μιὰ μέρα σὸ θρόνο, είχε λάβει άνώτερη άνατροφή από τούς άλλους πρίγκιπες τοῦ οἴκου του, πάντα όμως έθνικιστικοί. Οί “Αφγανοί, φανατικοί μωχμεθανοί, τὸν άγαποῦσαν προπάντων γιά τήν άφοσίωσή του στὶς θρησκευτικές παραδόσεις τοῦ τόπου. Με τὰ μεγάλα του προτερήματα είχε άρχίσει νά επικρατῇ κάπως τὸ θεϊο του, κι’ αὐτὸς, γιά νά τὸν άπομακρύνῃ, τὸν έστειλε γιά έμνηρο στη Ρωσία, όταν χρειάσθηκε κάποιος γιά ένα ζήτημα μεταξύ τοῦ έμίρη και τής ρωσικῆς κυβέρνησης. “Εκει ἴσως έμαθε και τὰ γαλλικά. Κατάφερε όμως νά δραπέτευσει σὲ λίγο και νά καταφύγῃ στην Αίγυπτο, κι’ από εκεί στὶς θάλασσες τής Ἰνδοκίνας,

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

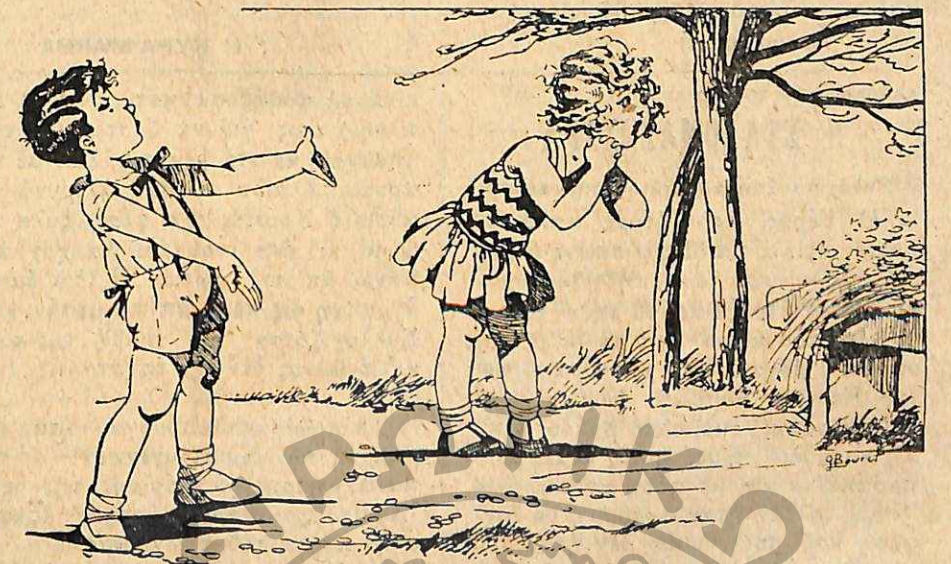
ΙΖ’.—Μυστήριο!

Καλά τὸ σκέφθηκε ό Μπέμπης. Μόλις ό άστακὸς αίστάνθηκε τή δροσιά τοῦ νεροῦ, μόλις είδε τή μαύρη τρύπα τοῦ πηγαδιοῦ, άνοιξε τή δαγκάνα του, άφησε τὸ χέρι τοῦ Μπέμπη και μπλούμ! έπесε στο πηγάδι. «“Εδῶ θά κορυφτῶ και θά γλυτώσω!» θὰ είπε μέσα του.

«Γλύτωσα!» είπε μέσα του κι’ ό Μπέμπης. “Αλήθεια, δυὸ από τὰ δάχτυλά του είχαν κόκκινα σημάδια και τοῦ πονοῦσαν. “Αλλά δέν βαριέσαι! Θά τάκουβε νά μὴν τὰ ἰδῇ κανείς, και σὲ λίγο θά τοῦ περνοῦσαν...

Γύρισε σιγά-σιγά στην κάμαρά του και ξαναπλάγιασε. Κανέναν στο σπίτι δέν είχε σηκωθεί άκόμα. Και στὶς έφτά, όπως πάντα, ή Μαργαρώ τοῦ πήγε τὸ γάλα του. “Ηταν χαρούμενη, κι’ άπ’ αὐτὸ ό Μπέμπης συμπέρανε πὼς δέν θά είχε βγῇ άκόμα στο ὑπόστεγο τοῦ κήπου νά ἰδῇ τί έκανε ό άστακός...

Τὰ παιδιὰ βγήκαν ύστερα νά μαζέψουν άγριολούλουδα γιά νά στολίσουν τὸ τραπέζι. “Αλλά όταν γύρισαν, βρήκαν τὸ σπίτι άνάστατο. “Η Μαργαρώ έκλαιγε κι’ οδυρόταν γιά τήν εξαφάνιση τοῦ άστακοῦ, όλοι οι άλλοι

ήταν καταλυπημένοι και συμπέραναν πὼς κάποιος κλέφτης μπήκε τή νύχτα στον κήπο και τὸν πήρε άπ’ τὸ μαστέλλο.

Φυσικά, ό Μπέμπης δέν είπε τίποτα. Λυπήθηκε όμως κι’ αὐτὸς πού δέν θά ὑπῆρχε στο γεῦμα και άστακὸς άλ’ άμερικαίν, κι’ ήθελε τώρα νά βρεθῇ. “Αλλά πὼς μπορούσε νά πῇ «είναι στο πηγάδι»; Θά καταλάβαιναν πὼς τὸν έρριξε αὐτός. Και σοφίσθηκε κάτι άλλο:

“Αφῆσε τάγριολούλουδα στον κήπο, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, στον ήλιο. “Όταν κατέβηκε ύστερα ή Μπέμπα, γιά νά τὰ στολίσει στο τραπέζι, τὰ βόηκε όλα μαρομένα, ξερά. Κι’ έβγαλε τις φωνές:

— “Α! ό Μπέμπης έχασε τὰ λουλούδια στον ήλιο!... Ξεράθηκαν όλα! Με τί θά στολίσουμε τώρα τὸ τραπέζι;...

“Ετρεξε κι’ ό Μπέμπης. — Τί φωνάζεις; τής είπε. Δέν είναι τίποτα. “Αμα τὰ βάλοιμε σὲ κοῦο νερό, θά φρεσκαριστοῦν άμέσως. “Ελα νά ποῦμε τής Μαργαρώς νά μᾶς βγάλῃ έναν κουβά άπ’ τὸ πηγάδι.

Πραγματικῶς, τὸ είπαν τής Μαργαρώς, κι’ αὐτή, μ’ όλο της τὸ σεκλέτι, —«χάσαμε τέτοιο άστακό, μουρμούρισε, και γιά λουλούδια θά σκοτισθοῦμε τώρα;»—έβηκε νά εὐχαριστήσῃ τὰ παιδιὰ και πήγε στον πηγάδι. “Ο Μπέμπης κι’ ή Μπέμπα, με τὰ λουλούδια στην άγκαλιά, τήν άκολούθησαν. Τὸ μάγγανο γύρισε, ό μεγάλος κουβάς έπесε στο νερό, γέμισε, κι’ ή Μαργαρώ άρχισε νά τὸν άνεβάξῃ. “Αλλά τή στιγμή πού έφτασε άπάνω και τὸν έπιασε, ή Μαργαρώ έβγαλε μιὰ φωνή πού τρύμαξε κι’ ό ἴδιος ό Μπέμπης.

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

—“Ο άστακός!..

—“Ε; τί;..

—Νάτος! Ήταν μέσα στο πηγάδι και τώρα είναι μέσα στον κουβά!

—Μπά, τί περίεργο! Έκαμε ο κατέργαρος ο Μπέμπης.

Ήταν όμως πολύ ευχαριστημένος, που ο περιφημος άστακός βρέθηκε χωρίς αυτός να προδοθή.

“Όσο που ήταν αδύνατο να εξηγήσουν πώς ο άστακός, από το μαστέλλο, βρέθηκε στο πηγάδι. Μόνος του έπεσε; “Αδύνατο! “Ο κλέφτης που μπήκε τη νύχτα τον έβριζε; “Απίθανο! Αυτός θα τον έπαιρνε για να τον φάει ή να τον πουλήσει..

“Όλη την ημέρα μιλούσαν γι’ αυτό το ζήτημα. Και στο τραπέζι ακόμα, το θέμα της ομιλίας ήταν η παράξενη κι ανεξήγητη αυτή ιστορία. Μόνο ο Μπέμπης δεν μιλούσε. Και προσπαθούσε να κούβη τα δάχτυλά του με τα σημάδια που ακόμα δεν είχαν ξεκοκκινίσει καλά..

—“Αμ’ εσύ τί λές: τον ρώτησε μια στιγμή ο θεός του.

—Τί να πώ; αποκρίθηκε ο Μπέμπης. Μου φαίνεται πως είναι... μυστήριο!

Γέλασαν όλοι.

—Μα τί θα πη μυστήριο; τον ξαναρώτησε ο θεός του.

Κι’ ο Μπέμπης, σοβαρώτατα, έδωσε τον όρισμό:

—Μυστήριο είναι ένα πράγμα που δεν εξηγείται με κανένα τρόπο και... ούτε θα εξηγηθί ποτέ!

(“Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΣΤΑΧΟΜΑΖΩΧΤΡΑ

—Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

“Ο Γέρος, που ήξερε καλά ότι ποτέ χωρίς αίτια δε φούσκωνε ο κόρφο της γιαγιάς του, έπληθρε χαρούμενος και έτρεξε κοντά της. “Έχωσε το χέρι του κάτω από το παλιό της σάλι και έβγαλε μια χαρούμενη φωνή. Κάποιο κομμάτι φωμί είχε οικονομήσει κι’ εκείνο το βράδυ ή καλή κυρούλα τους, ποιός ξέρει με τί παρακάλα και με πόση καταφρόνια.

Και τί δεν ήταν πρόθυμη να υποφέρει και ποιά θυσία δεν ήταν αξία να κάνει για την αγάπη των δυο αυτών παιδιών, που ήταν δυο φορές παιδιά της, μια και ήταν παιδιά του παιδιού της. “Όσο που δεν ήθελε να τους δείχνει μεγάλη αδυναμία και «ήμερο μάτι δεν τους έδινε». Τό άγιο το φώναζε «Ιέρο», γιατί είχε το όνομα του αληθινού της γέρου, του μακαρίτη μπάρμπα Μιχαλιού, που τ’ όνομά του της έκανε πόνο να το ακούσει ή να το πη ή ίδια. Τό καημένο το κοριτσάκι το φώναζε Πατρώνα χαϊδευτικά και λιγάκι σαν άρχοντοξέπεσμένη που ήταν, γιατί δε μπορούσε ν’ ακούη το “Αργυρώ, το όνομα της κόρης της, που δόθηκε για κληρονομιά στο όρφανό, όταν εκείνη πέθανε λεχώνια. “Έξω απ’ αυτά τα χαϊδευτικά όνόματα ή γρηγόρην έδειχνε καμιά άλλη τρυφεράδα στα δυο φτωχά παιδάκια, αλλά μονάχα πρακτική αγάπη και προστασία.

Η κακομοίρα ή θεία “Αχτίτσα έστρωσε τα δυο όρφανα να κοιμηθούν, έπλάγιασε κι’ αυτή κοντά τους, τους

είπε να φυσέξουν κάτω από το πλωμά τους για να ζεσταθούν, τους υποσχέθηκε στα φέματα, αλλά με την κρυφή έλπίδα να βγή αληθινό, ότι αύριο ο Χριστός θα φέρη ξύλα και φωμί, κι’ ένα σουκάκι θα χοχλάζει πάνω απ’ τη φωτιά. “Η ίδια έμεινε άγρυπνη ως πέρα απ’ τα μεσάνυχτα. Συλλογιζόταν την πικρή της τύχη κι’ ο ύπνος δεν της έρχόταν.

Τό πρωί άπολείτουργα—ήταν παραμονή των Χριστουγέννων—, ο παπα-Δημήτρης, ο ένορίτης της θείας “Αχτίτσας, παρουσιάστηκε έξαφνα στην πόρτα του φτωχόσπιτου.

—Καλώς τα δέχτηκες! της είπε χαμογελώντας.

«Καλώς τα δέχτηκες» αυτή! Κι’ από ποιόν περίμενε τίποτε;

—“Ελαβα ένα γράμμα για σένα, “Αχτίτσα, πρόσθεσε ο γέρο παπας, τινάζοντας το χιόνι από το ράσο κι’ από το σάλι του.

—“Ορίστε, δέσποτα! Και σάματις έχω τη φωτιά, ψιθύρισε από μέσα της, ή το γλυκό και το ρακί να τον φιλέψω;

“Ο παπας ανέβηκε τα τέσσερα σκαλάκια και μπαίνοντας μέσα έκάθησε στο σκαμνί. “Εψαξε στον κόρφο του κι’ έβγαλε ένα μεγάλο φάκελλο με πολλές και διάφορες σφραγίδες και γραμματόσημα.

—Γράμμα είπες, παπα; ρώτησε ή “Αχτίτσα, που μόλις τότε άρχισε να νοιώθει τί της έλεγε ο παπας.

“Ο φάκελλος φαινόταν άνοιχτός από το ένα μέρος.

—“Απόψε έφτασε το βαπόρι, είπε ο παπας. Έμένα μου τό έφεραν τώρα,

μόλις έβγαينا από την εκκλησιά μου.

Και βάζοντας το χέρι του μέσα στο φάκελλο έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί.

—Τό γράμμα στάλθηκε σε μένα, είπε, αλλά για σένα λείει.

—Για μένα; για μένα; ξαναείπε μ’ άπορία ή γρηγόρην.

—Είδε ο Θεός τον πόνο σου και σου στέλνει μια μικρή βοήθεια, είπε ο αγαθός παπας. “Ο γιός σου σου γράφει από την “Αμερική.

—“Από την “Αμερική; “Ο Γιάννης με θυμήθηκε; φώναξε καταχαρούμενη ή γρηγόρην και στυχοροκοπήθηκε.

Κι’ ύστερα πρόσθεσε:

—Δέξα σοι ο Θεός!

“Ο παπας έβαλε τα γυαλιά του και δοκίμασε να διαβάση.

—Είναι κακογραμμένα, είπε, κι’ εγώ δυσκολεύομαι να διαβάσω αυτές τις τζίφρες που έβγαλαν τώρα. Μα ως είναι, θα προσπαθήσουμε να βγάλουμε νόημα.

Κι’ άρχισε με δυσκολία και σκοντάβοντας κάθε τόσο να διαβάση:

«Παπα-Δημήτρη, το χέρι σου φιλώ. Πρώτον έρωτώ δια το αίσιον της καλής σας υγείας, αν έρωτάς και δι’ ήμάς, καθώς υγιαίνουμεν. “Εγώ λείπω πολλά χρόνια και δεν ξέρω αυτού τί γίνονται, ούτε αν ζουν ή πέθαναν. Είμαι σε μακρινό μέρος, πολύ βαθιά, στον Παναμά, και δεν έχω καμιά συγκοινωνία με άλλους πατριώτες που βρίσκονται στην “Αμερική. Τώρα και τρία χρόνια αντάμωσα τον δεινα και τον δεινα, αλλά κι’ αυτοί έλειπαν χρόνους πολλούς και δεν ήξεραν τί γίνεται στο σπίτι μας.

“Αν ζή ο πατέρας μου και ή μητέρα μου, πές τους να με συγχωρήσουν, γιατί για το καλό πάντα πασχίζω ο άνθρωπος και σε κακό πολλές φορές βγαίνει. “Εγώ άρρώστησα δυο φορές από κακές ασθένειες του τόπου έδω κι’ έκανα πολλν καιρό στα σπιτάκια. Τό ό,τι είχα και δεν είχα πήγαν και μόλις γλύτωσα τη ζωή μου. Τώρα πιά άλλο δε ζητώ παρά να πιάσω λίγα χρήματα να έρθω στην πατρίδα, αν προφτάσω τους γονιούς μου να μ’ εύλογήσουν. Και να μην μου έχουν παράπονο, γιατί έτσι θέλει ο Θεός και δε μπορούμε έμεις να του πάμε κόντρα. Και να μη βαρυκομοούν, γιατί αν δεν είναι θέλημα Θεού δε μπορεί άνθρωπος να προκόψη.

Σοφ στέλνω έδω έσώκλειστο ένα συναλλάγμα για δέκα λίρες έπ’ όνόματί σου. Να υπογράψης ή άγιωσύνη σου και να φροντίσουν να τό εξαργυρώσουν ο πατέρας ή ή μητέρα, αν

ζουν. Κι’ αν, ο Θεός φυλάξοι, είναι άποθάνοντες, να τό εξαργυρώσης ή άγιωσύνη σου, να δώσης σε κανένα άδέρφι μου αν είναι αυτού, ή σε κανένα άνίψι μου και σ’ άλλα φτωχά. Και να κρατήσης κι’ ή άγιωσύνη σου, αν οι γονιοί μου είναι άποθάνοντες, ένα μέρος από τα χρήματα αυτά για τα σκρανταλείτουργα».

“Απερίγραπτη ήταν ή χαρή της “Αχτίτσας που έλαβε ύστερα από τόσα χρόνια είδηση από το γιό της. “Η μητρική της αγάπη, που τόσα χρόνια κοιμόταν σαν τη σπίθα την κρυμμένη κάτω από τη στάχτη, ξανάναψε μονομιάς στην καρδιά της. Τό πρόσωπό της τό γεροντικό, τό χιλιοζαρωμένο και πολυδασανισμένο, φωτίστηκε δλόκληρο από τη χαρά της και ξανάνωσε κι’ ώμόρφηγε.

Τά δυο παιδιά, μ’ όλο που δεν καταλάβαιναν τί τρέχει, βλέποντας τη χαρά της κυρούλας τους άρχισαν να χοροπηδούν ένα γύρω και να σηκώνονται στις μύτες των ποδιών τους για να ιδούν τί ήταν τό παράξενο αυτό χαρτί που έκανε τόσο να χαρή ή μαννού τους.

Και να πως ή φτωχή ή θεία “Αχτίτσα φορούσε άνήμερα τα Χριστούγεννα καινούργια «άδολη» μαντήλα και τα δυο όρφανα είχαν καθαρα πουκαμισάκια για τ’ άδύνατα κορμάκια τους και ζεστά παπούτσια για τα παγωμένα πόδια τους.

ΚΕΡΑΣΙΑ ΔΕΜΕΝΑ

ΜΕ ΑΣΠΡΗ ΚΛΩΣΤΗ

Μια φτωχή χήρα κοπίαζε πολύ, για να κερδίση το φωμί της και να θρέψη το μονάκριβο παιδί της.

“Η φτωχή γυναικούλα ήταν πολύ τίμια και μάθαινε και το γιό της τον “Ηλία να είναι τίμιος, όπως ήταν αυτή.

Μια μέρα ή μητέρα του μικρού “Ηλία είχε πάει στο μεροδούλι και ο μικρός ήταν ολομόναχος στο σπίτι. “Εξαφνα βλέπει να έρχονται ο Μιχάλης κι’ ο Κωστάκης, τα δυο χειρότερα παιδιά του χωριού.

—Τόμαθες το νέο, “Ηλία; “Ο κύριος Δημητριάδης άφήνει τα παιδιά του χωριού να μπαίνουν στον κήπο του και να τρώνε κεράσια από τη μεγαλύτερή του κερασιά. Πολλά παιδιά πήγαν κιόλας για να φάνε. “Ελα μαζί μας να πάμε κι’ έμεις εκεί! Πρέπει να πάρης και σ’ μέρος σ’ αυτό τό πανηγύρι.

“Ο “Ηλίας ήταν τόσο άπλοϊκός, που τό πίστεψε και τους ακολούθησε χωρίς αντίρρηση. Γιατί έτσι, που

ήταν μόνος στο σπίτι, στενοχωριόταν. Και άφότου τα πρώτα κεράσια άρχισαν να ώριμάζουν στα δέντρα των γειτονικών κήπων, πόσες φορές δεν είχε άναστενάξει, βλέποντας τα φορτωμένα κλαδιά! Προτιμούσε όμως να τα βλέπη και να τα λαχταρά, αλλά ποτέ, ποτέ δεν τολμούσε ν’ άπλώση χέρι και να κόψη κανένα.

Και να τώρα, που τα παιδιά τον κάλεσαν να φάη από αυτά, που δ-νειρευόταν..

“Όσο που, να τα παιδιά πίσω από τον κήπο του κυρίου Δημητριάδη. “Ο “Ηλίας ξαφνίζεται, που βλέπει πως δε μπήκαν από την πόρτα.

—“Α! ξέρεις; έξηγει ο Κωστάκης, σήμερα θάρθουν επισκέψεις έδω, γιατί έχουν γιορτή στο σπίτι του κυρίου Δημητριάδη. Κι’ αν πάμε τόσα παιδιά για τα κεράσια, θα τους άνησυχήσουμε. “Εμπα από αυτή την τρύπα εισαι μικρός και λιγνός, θα περάσης εύκολα. Καλά! τώρα άρχισε να κόβης κεράσια και πέταξέ τα σε μας.

—Δεν τολμώ, αλήθεια, να πάρω χωρίς να μου δώσουν την άδεια, είπε ο “Ηλίας. Εισαι βέβαιος, Μιχάλη, ότι επιτρέπεται;

—“Αφού σου τό λέω, άνόητε! άπαντά ο Μιχάλης θυμωμένος και με έπιμονή.

Για κάμποση ώρα ο “Ηλίας επάνω στο δέντρο κόβει ώραια ώριμα κεράσια. Τά πετά στους φίλους του άνάμεσα από το φράχτη. “Ο Κωστάκης κι’ ο Μιχάλης έχουν μια παράξενη στάση. Είναι άνήσυχτοι, βιαστικοί και μιλούν σιγά άναμεταξύ τους. “Ο “Ηλίας δεν έχει κέφι.

“Αλλά να που τα δυο κακόπαιδα φεύγουν σά λαγοί, που τους κυνηγούν τα σκυλιά. “Ενας κύριος περνά. “Ο “Ηλίας βρίσκει καιρό, για να κόψη καμιά εικοσαριά κεράσια άκόμη. “Οχι παραπάνω. Γιατί ή μητέρα του θέλει να είναι ευχαριστημένος και με τα λίγα. “Επειτα, χωρίς καν να τα δοκιμάση, κατεβαίνει από το δέντρο, βγαίνει από την ίδια τρύπα και γυρίζει στο σπίτι. Δε θα φάη ούτε ένα κεράσι, πριν γυρίση ή μητέρα του. Πρέπει να φάη κι’ αυτή από τό ώραιο προσφάγι, που δεν περίμεναν.

Κοντεύει να βραδυάση. “Ο “Ηλίας, καθισμένος μπροστά στο σπίτι, περιμένει τη μητέρα του. Πόσο άργεί άπόψε! Τό άγοράκι είναι άνυπόμονο να μοιραστή τα κεράσια με τη μητέρα του και να φάη κι’ αυτός τό μερτικό του. Κι’ εκεί που την περιμέ-

νει, να κι’ έρχονται πάλι ο Κωστάκης κι’ ο Μιχάλης. Σκάζουν στα γέλια και κάνουν κάτι άνοστους μορφαμούς.

—“Ήταν νόστιμα τα κλεμένα κεράσια; “Α τί όμορφα που σου τη σκαρώσαμε! Τί ευκολόπιστος που εισαι! “Ακούς εκεί, να πιστέψης πως ο κύριος Δημητριάδης έκανε τέτοια δώρα στα παιδιά του χωριού!

“Ο “Ηλίας έμεινε άφωνος. Δε μπορούσε να νοιώση τί ήθελαν να πούν τα δυο παιδιά.

—Λοιπόν... λοιπόν... πόν, δεν είχατε την άδεια για τα κεράσια; “Αλλά τότε, γιατί ήρθατε να με πάρετε;

—“Ανόητε! μάς χρειαζόσουν. Γιατί εισαι άδύνατος και λιγνός σά νυφίτσα και μονάχα ένας σάν έσένα χωρούσε να περάση από την τρύπα εκείνη! έπειτα αν μάς έπιαναν, εσύ θα έτρωγες τό ξύλο.

“Ω! τί δειλοί που ήταν! “Ο κακομοίρης ο “Ηλίας καταλυπημένος σκέπτεται τί μπορούσε να κάμη, για να διορθώση τό λάθος του. Τώρα θυμήθηκε... “Όταν ήταν πολύ μικρός, είχε πάρει κάποτε ένα παιγνίδι, που ήταν μπροστά στην πόρτα ενός σπιτιού. “Η μητέρα του τον πήρε μαζί της και πήγαν και τό ξανάδωσε... Ναι, αυτό θα κάμη και τώρα. Θα πάη να δώση πίσω τα κεράσια.

“Αλλά αυτή ή φτωχή μάνα του, που γυρίζει τόσο κουρασμένη από τα μεροδούλια της, δε μπορεί να κάμη τόσο όρμό ως τον κήπο του κυρίου Δημητριάδη. Μόνος του πάλι δε θα τολμούσε ποτέ. Τό ήρθε όμως μια ιδέα. “Ο “Ηλίας παίρνει κλωστή από τό καλάθι της δουλειάς της μητέρας του και βγαίνει έξω από τό σπίτι. Τρέχει πολύ γρήγορα. Νυχτώνει! Με κόπο βρίσκει τό άνοιγμα του φράχτη. Να ή περίφημη κερασιά! Γρήγορα, αλλά τρικλίζοντας ο κακομοίρης ο μικρός σκαρφαλώνει στην κερασιά και κρεμά τα πιό καλύτερα και μεγαλύτερα κεράσια στο πιό χαμηλό κλαδί του δέντρου. “Η καρδιά του χτυπά πολύ δυνατά. “Αν πήγαινε κανείς και τον έβλεπε; Να τώρα κρέμασε και τό τελευταίο ζευγάρι. “Ο “Ηλίας κατεβαίνει γρήγορα. “Αλλά ένα χέρι άκουμπά στον ώμο του. Τα μάτια του παιδιού θαμπώνουν, τ’ αυτιά του βουβίζουν, ή καρδιά του τρέμει, τό πόδια του λυγίζουν!

“Ενας κύριος πολύ ψηλός στέκεται κοντά στην κερασιά.

—Τί έκανες εκεί ψηλά;

Τό ύφος του δεν είναι άγριο! είναι άσπρη και μελαγχολικό. “Ο

Ἡλίας ἔρχεται στὸν ἑαυτό του καὶ διηγίεται ὅλη τὴν περιπέτεια του. Ἡ ἱστορία τοῦ φαίνεται λίγο ἀπίστευτη, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ παιδιοῦ, ὁ κύριος Δημητριάδης καταλαβαίνει πὼς ὁ Ἡλίας δὲ λέει ψέμματα. Ἐπειτα ἤξερε καὶ τὴν τιμιότητα τῆς μητέρας του.

Σκέφτηκε λοιπὸν ὁ κύριος, ὅτι εἶναι καλύτερα ν' ἀφήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀτιμώρητος ἓνας ἔνοχος, παρὰ νὰ τιμωρηθῇ ἓνας ἀθῶος. Καὶ ἄφησε τὸν Ἡλία νὰ φύγῃ.

Μόλις ἔφυγε ὁ Ἡλίας, ὁ κύριος Δημητριάδης, πού θέλει νὰ βεβαιω-

θῇ ἂν ὁ Ἡλίας εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἔβαλε μιὰ σκάλα, ἀνέδθηκε καὶ εἶδε τὰ κεράσια πού κρέμονταν ἀπὸ ἓνα κλαδί δεμένα μὲ ἄσπρη κλωστή.

— Νὰ κάτι πού μπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ πιστεύουμε, ὅτι ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον αὐτό! ψιθυρίζει καὶ χαμογελᾷ μὲ συγκίνηση.

Ἐκοψε τότε τὸ κλαδί, πού εἶχε δεμένα μὲ ἄσπρη κλωστή τὰ κομμένα κεράσια, γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃ σὰ μιὰ ὁμορφὴ ἀνάμνηση τῆς ζωῆς.

ΑΘΗΝΑ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Τὰ παιδιά καὶ οἱ φίλοι τους»

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν εἶχε κάνει κανένα θόρυβο πέφτοντας μέσ' στὸ νερό, ὅταν ἄρχισε ὅμως τὸ κολύμπημα παρουσιάσθηκε ἓνα περίεργο φαινόμενο φωσφορισμοῦ. Γύρω του ἄπλωσαν ἀμέσως ἓνα πλῆθος πρασινωποὶ φωτεινοὶ κύκλοι πού γίνονταν ὅλο καὶ πλατύτεροι ὅσο ὁ Ντενὴ δυνάμωνε τὸ κολύμπημά του.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸν πρόδωσε. Ὁ ναύτης πού φύλαγε τὴ βάρδια παρατήρησε τοὺς φωτεινοὺς κύκλους καὶ φώναξε «Στὰ ἔπλα!»

Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὸ κατὰστρωμα τοῦ καϊκιοῦ γέμισε κουρσάρους κι' οἱ ἄγριες φωνές τους φανέρωσαν στὸν Ντενὴ πὼς εἶχε ἀνα-

καλυφθεῖ. Ἐκανε μιὰ βουτιά στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ.

Εἶχε πάρει μιὰ μεγάλη ἀναπνοή κι' εἶχε γεμίσει τὰ πλεμόνια του ἄερα. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ δευτερόλεπτα κολύμπησε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ κινδύνευσε νὰ σκάσῃ γιὰ τὴν πιδ ἔμπειρος στὸ κολύμπι καθαυτὸ παρὰ στίς βουτιές.

Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του ἔξω γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ὁ Νγκουγιέν, σχυμμένος πάνω ἀπὸ τὴν κουπαστή, προσπαθοῦσε νὰ τρυπήσῃ τὸ σκοτάδι μὲ τὸ βλέμμα του. Μιὰ στιγμὴ ξεχώρησε κάτι πού τοῦ φάνηκε σὰν ἀνθρώπινο κεφάλι καὶ σὰ δυὸ χέρια κινούμενα πού τάραζαν τὴ γαλήνια ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Καὶ

τότε εἶναι πού φώναξε: «Ρίξτε του! Πυροβολήστε!»

Γοργὸς ὅμως σὰν τὴν ἀστραπή, ὁ Ντενὴ πρόλαβε νὰ βουτήξῃ καὶ πάλι καὶ τὸ νερὸ ἔκλεισε ἀπὸ πάνω του σὰ μιὰ ἀδιαπέραστη ἀσπίδα ὅπου οἱ σφαῖρες ἔπεσαν σὰν χαλάζι.

Δυὸ-τρεῖς-πέντε κουρσάροι ἔπεσαν τότε στὸ νερό, πηδώντας ἀπ' τὴν κουπαστὴ σὰ βατράχια.

Εὐτυχῶς βρισκόταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόσταση ἀπ' αὐτοὺς κι' οὔτε μπόρεσαν νὰ τὸν ἰδοῦν νὰ ξαναγαλίνῃ, γιὰ τὴν δευτέρην βουτιά του τὸν ἔβγαλε ὡς τὰ πυκνὰ καλάμια τῆς ὄχτης.

Σύρθηκε ἀνάμεσα σὰ καλάμια χωμένος μέσ' στὸ βούρκο ὡς τὴ μέση κι' ἔχοντας συχνὰ τὴν αἰσθησὴ πὼς κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ ὀλόκληρος καὶ νὰ πνιγῇ μέσα στὴ φρικτὴ ἐκείνη λάσπη.

Ὅσόσο θὰ τὸ προτιμοῦσε κι' αὐτὸ ἀκόμη παρὰ ν' ἀνακαλυφθῇ ἀπ' τοὺς διώκτες του.

Ἐντωμεταξὺ οἱ κουρσάροι, ἀφοῦ ἔφαξαν ἄσκοπα ἐπὶ πολλὴν ὥρα μέσα στὸ ποτάμι καὶ μέσα σὰ καλάμια καὶ δὲν τὸν βρῆκαν πούθενά, ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν πίσω στὸ καῖκι τους μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πνίγηκε.

Ἀν κοίταζαν καλύτερα θὰ ἔβλεπαν πὼς ὁ Ντενὴ ἦταν κρυμμένος ἀνάμεσα σὰ χόρτα δίχως νὰ τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ καὶ ν' ἀνεβῇ ψηλότερα, ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἰδοῦν. Δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυφώνα του παρὰ μονάχα ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἡ καταδίωξη εἶχε πάψει. Ὅταν λοιπὸν ἀργότερα ὁ Νγκουγιέν ἦλθε σὲ φιλονεκία μὲ τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ τὰ σχέδιά του, αὐτὸ ἔγινε ἀκριβῶς γιὰ τὸν τοῦ εἶχαν φέρεῖ τὸν δραπετὴ ζωντανὸ ἢ νεκρὸ ὅπως τοὺς εἶχε δώσει ρητὴ διαταγή. Μάταια προσπαθοῦσαν νὰ τὸν βεβαιώσουν πὼς ὁ Ντενὴ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ πούθενά μιὰ καί, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψή τους, βρισκόταν στὸν πάτο τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Νγκουγιέν, πιδ διορατικὸς ἢ πιδ φιλόποπος ἀπ' αὐτοὺς, φοβόταν ἓνα τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ προτιμοῦσε, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Ἄλλωστε ὁ Ντενὴ εἶχε ἀκόμη νὰ περάσῃ πολλὰ ὥσπου νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ του. Βρεγμένος ὡς τὰ κόκκαλα καὶ παγωμένος, τὴν ὥρα πού μέσ' στὸ καῖκι γινόταν ἡ συζήτηση, αὐτὸς ἦταν καθισμένος κι' ἔβαζε τὰ παπούτσιά του, ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπ' τὸ κρύο. Ἀρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο πιδ γρήγορα μποροῦσε γιὰ νὰ ζεσταθῇ, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τὰ

κατατόπια καὶ δὲν ξεθαρρεῦσαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀναγκάστηκε πολὺ σύντομα νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα του, γιὰ τὴν ἀλλοίως κινδύνευε νὰ σκοτᾷσῃ πούθενά καὶ νὰ κατακυλίσῃ ὡς τὸ ποτάμι.

Διευθυνόταν πρὸς τὸ Που-Τό.

Καμμιὰ φορὰ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ φράχτες καμωμένους ἀπὸ φραγκοσκυλῆς ἢ ἀπὸ καλάμια ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν θυμωμένα γαυγίσματα σκυλιῶν. Δὲν ἔδινε ὅμως προσοχή.

Δὲν σταματοῦσε, οὔτε κἂν ἀγανακτοῦσε μὲ τὰ ἀγριόσκυλα αὐτά, πού γαυγίζοντας πάντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν φράχτη τὸν κυνηγοῦσαν ὡς τὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς τους.

Ἀνοίγοντας τὸ βῆμα, σφίγγοντας τὰ δόντια του, ὁ Ντενὴ προχωροῦσε ἔχοντας μιὰ μονάχα σκέψη στὸ μυαλό του: Νὰ φθάσῃ! Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν συγκρατοῦσε καὶ τὸ περπάτημα τοῦ ἔκανε καλὸ. Δὲν ἐνοιοθετοῦσε πιά τὴν ὕγρασία πού στὴν ἀρχὴ τοῦ τρυποῦσε τὰ κόκκαλα καὶ δὲν ἀποφάσισε νὰ σταματήσῃ παρὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ὥρες.

Τώρα ποῖα μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ; Βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε καταδίωξη.

Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ θαμποδέγγῃ πάνω ἀπὸ τὸ πένθιμο ἀνναμίτικο τοπίο, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι πνιγμένο στὴν ἀδιάκοπη καὶ σιγανὴ βροχή. Δεξιά του εἶχε ὁ Ντενὴ τὸ ποτάμι, θολὸ κι' ἀφρισμένο πού κυλοῦσε μὲ βουή, Ἀριστερὰ οἱ ρυζόκαμποι διαδέχονταν χωράφια σπαρμένα μὲ μανιόκα μὲ καλαμπόκι ἢ μὲ σαρό.

Ἀφοῦ κάθησε λίγα λεπτὰ νὰ ξεκουρασθῇ, ὁ Ντενὴ ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία του γιὰ τὸ φοβόταν πὼς ἂν καθόταν περισσότερη ὥρα ἀκίνητος κινδύνευε νὰ πάρῃ κανένα κρυολόγημα.

Τώρα πιά μποροῦσε νὰ κέψῃ δρόμο ἀνάμεσα σὰ χωράφια, κι' ἔγκαταλείποντας τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ πῆρε ἓναν πλατὺ δρόμο, τὴν δημοσίαν ὁδὸ, πού πάει ἀπὸ τὸ Γιέν Μπαῦ στὸ Βιέτρι καὶ περνάει ἀπὸ τὸ Που-Τό.

Δὲν ἀπομακρύνθηκε καὶ πολὺ ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο, σκέφθηκε ὁ Ντενὴ. Κάτι εἶναι κι' αὐτό.

Ὅπως δὴ ποτε γιὰ νὰ εἶναι πιδ σίγουρος στάθηκε λίγο παρακάτω καὶ πῆρε δυὸ-τρεῖς γεωργοὺς πού σκυ-

φοῖ βοτάνιζαν τὸ σπαρμένο ρύζι τους.

— Ἀπὸ ποῦ πάει ὁ δρόμος στὸ Που-Τό, σὰς παρακαλῶ.

— Ἰαία μπροστὰ σου, εἶπε ἓνας γέρος Ἀνναμίτης μὲ ἀραιὸ ψαρὸ γενάκι.

— Εἶναι μακριὰ ἀκόμη;

— Δυὸ μίλλια.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, καλέ μου ἄνθρωπε.

Οἱ χωριάτες τὸν κοίταζαν μὲ λοξὲς ματιές.

«Μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ντενὴ καὶ τὸν συνοδό του παρέλασε ἓνας λόχος...»

Ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν αὐτὸς ὁ μικρὸς Φραντσέζος πού ἔσταζε ὀλόκληρος σὰν νὰ εἶχε μπεῖ μὲ τὰ ροῦχα στὸ νερό;

Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν περίεργοι νὰ τὸ μάθουν καὶ ὁ Ντενὴ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ, μὰ μὲ τοὺς Ἀνναμίτες δὲν εἶναι κανεὶς ποτὲ σίγουρος κι' ἔτσι προτίμησε νὰ μὴν πῇ λέξη γιὰ τὴν περιπέτειά του.

Ἐπειδὴ ὅμως αἰσθανόταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ φάῃ κάτι γιὰ νὰ συνέλθῃ, τοὺς ρώτησε ἂν εἶχαν νὰ τοῦ δώσουν τίποτε φαγώσιμο.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Χωρὶς παράδες δὲν δίνουμε φαῖ, μουρμούρισε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του.

Τὸ παιδί ἔφαξε στίς τσέπες του. Ἦταν ἄδειες.

— Δὲν ἔχω οὔτε πεντάρια ἐπάνω μου, εἶπε, μὰ ὁ πατέρας μου θὰ σὰς πληρώσῃ διπλά.

— Ποῦ εἶναι τὸς ὁ πατέρας σου;

— Λέειπὲ σὲ ταξίδι στὸ Χανόι.

Εἶναι ὁ διοικητὴς τοῦ Γιέν-Μπαῦ. Οἱ χωριάτες φάνηκαν πὼς δὲν ἔδιναν καὶ μεγάλη πίστη σὰ λόγια του.

— Καὶ ἐσὺ γιὰ τὸν ἀφῆσες; ρώτησε ὁ γέρος.

— Εἶχα βγεῖ περίπατο μὲ τὴν βάρκα, ἀπάντησε ὁ Ντενὴ. Ἡ βάρκα μας ἀναποδογυρίστηκε καὶ βρέθηκε στὸ νερό. Βγήκα ἔξω κολυμπώντας καὶ τώρα πᾶω στὸ Που-Τό. Ἄν δὲν μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη, ἂς ἔρθῃ ἓνας ἀπὸ σὰς μαζί μου. Δὲν θὰ κάνῃ ἄδικα τὸν κόπο καὶ θὰ γυρίσῃ πίσω φορτωμένος δῶρα. Μὰ δώστε μου πρώτα κάτι νὰ φάω καὶ μιὰ στεγνὴ ἀλλοξιά.

Οἱ Ἀνναμίτες φάνηκαν διστακτικοί.

Στὸ τέλος ὁ γέρος ξανάρχισε τὴ δουλειά του χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἀπάντηση κι' οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν.

Δὲν εἰσαίτε καθόλου φιλόξενοι, εἶπε ὁ Ντενὴ ἀγανακτισμένος. Δὲν θὰ ξεχάσω τοὺς καλοὺς σὰς τρόπους.

Ὁ γέρος πῆρε μιὰ χούφτα λάσπη ἀπὸ κάτω καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὸ πρόσωπο.

— Φύγε ἀπὸ δῶ, παλιό-παιδο! φώναξε. Εἶσαι ἓνας ἀλανιάρης, ἓνας παλιοζητιάνος. Φύγε, γιὰ τὴν ἀλλοίως θὰ φωνάξω τὰ σκυλιά μου.

Ὁ Ντενὴ δὲν θέλησε νὰ τὸν βάλλῃ σ' αὐτὸν τὸν κόπο. Ἀρχισε πάλι νὰ προχωρῇ μὲ γρήγορο βῆμα, καὶ σὲ λίγο ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του ἐκείνους τοὺς ἀγροίκους.

Ὁ δρόμος τοῦ φαίνονταν ἀτέλειωτος. Ποῦ κ' εἶναι πού ἀπαντοῦσε κι' ἄλλους Ἀνναμίτες, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ τοὺς σταματήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Γιὰ ποῖο λόγο ἄλλωστε; Τὸ ἔβλεπε κι' ὁ ἴδιος πὼς ἡ ὄψη του ἦταν πραγματικὰ ὄψη ἀλανιάρη καὶ πὼς τὸ καλύτερο πού εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ βάλλῃ μιὰ ὑπέριπτη προσπάθεια νὰ φτάσῃ γρήγορα στὸ Που-Τό.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
Παιδιά τοῦ βουνοῦ, ἀδελφάκια, ἀπὸ τὸ Τυρόλο.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

Ο ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΣ Όμιλος Αθηνών — διεθνής οργανωση που εργάζεται για το καλό της κοινωνίας σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο — έκαμε την περασμένη Παρασκευή, 4 Μαΐου, μια ωραία γιορτή. Ήταν η «Εβδομάδα του Παιδιού» — διεθνής κι αυτή, που τη διοργανώνουν παντού οι Ροταριανοί, με σχετικές διαλέξεις, εκθέσεις, δημοσιεύματα κτλ. — και μ' αυτή την ευκαιρία ο Όμιλος έκαμε το εβδομαδιαίο του γεύμα στο Μπράσλεϊο, που κι αυτό παρουσίασε κείνη την ημέρα το μαθητικό του Συστήσιο. Εκτός από τα μέλη του Όμιλου, ήταν καλεσμένοι κι οι δημοσιογράφοι, που τόσο βοηθούν την Εβδομάδα του Παιδιού, καθώς κι οι αντιπρόσωποι διαφόρων σωματείων και οργανώσεων που εργάζονται για το Παιδί. Αλήθεια, πόσες είναι αυτές οι οργανώσεις! Στις εφημερίδες, που περιγράφουν το γεύμα, βλέπω ένα μακρότατο κατάλογο, που μαρτυρεί πόσο, τα τελευταία χρόνια, η κοινωνία προσέχει, προστατεύει το Παιδί, και μεριμνά για την υγεία του, την ανατροφή του, την ψυχαγωγία του. Είναι ο σύλλογος ο «Παρνασσός» που διατηρεί τη μοναδική κι απαραμίλη Σχολή των Απώρων διαθέτοντας γι' αυτήν δλους του σχεδόν τους πόρους (διαλέξεις, συναυλίες, παραστάσεις, χοροί, όλα για τη Σχολή, για όλα τα φτωχά παιδιά) Είναι το Δύκειο των Ελληνίδων με τη φιλανθρωπική ύπερ του Παιδιού δράση και το παιδικό του Θέατρο. Και το Πατριωτικό Ίδρυμα με το ιδιαίτερο σωματείο του των «Παιδικών Εξοχών», και ο Σύλλογος των Γονέων, κι η Χριστιανική Αδελφότης των Νέων (ή περίφημη ΧΑΝ), κι ο Έρυθρος Σταυρός της Νεότητος κτλ. κτλ.

Όλων αυτών αντιπροσώπων κάθησαν στο γεύμα με τους Ροταριανούς. Κι' ακόμα οι καθηγητές και τα παιδιά του Μαρσολείου, αγόρια και κορίτσια. Από το συσσίτιό τους έφαγαν κι οι καλεσμένοι, σε τρία μεγάλα τραπέζια όπου σερβίριζαν μαθήτριες. Η δραχμή τους έπαιζε για

διασκέδαση. Ο πρόεδρος των Ροταριανών, δ κ. Άγαπητός, μίλησε στην αρχή για το σκοπό της συγκέντρωσης, για την Εβδομάδα του Παιδιού και για τις οργανώσεις που εργάζονται για το Παιδί. Τις ανέφερε μιά-μιά, παρουσίαζε τους παρόντες αντιπροσώπους τους, κι οι συνδαιτυμόνες τους χαιρετούσαν με ζωηρά χειροκροτήματα. Μια στιγμή, τα χειροκροτήματα έγιναν ακόμα πιο ζωηρά, πιο παταγώδη, πιο εγκάρδια. Ποιός ήταν ο αντιπρόσωπος που τον χαιρετούσαν τόσο πιο θερμά από τους άλλους; — Ήταν δ κ. Παπαδόπουλος, ο ιδρυτής και διευθυντής της «Διαπάλας»! Πολύ σπάνια πηγαίνει σε συγκεντρώσεις. Άλλ' αυτή τη φορά, βλέποντας στο τιμητικό έγγραφο που τον προσκαλούσε, και την υπογραφή ενός παλιού, αγαπητού Διαπασόπουλου — του κ. Β. Βεκιαρέλη, γραμματέα σήμερα του Ροταριανού Όμιλου — αποφάσισε να πάει. Και το έγινε «αληθινή αποθέωση». Έτσι γράφουν οι εφημερίδες. Γιατί όλοι όσοι βρισκόταν στην αίθουσα ήταν η παλιά ή σημερινά Διαπασόπουλα. Έπομένως ήξεραν το έργο του, ήξεραν τι πρόσφερε και τι προσφέρει στο Παιδί, μισόν αιώνα τώρα, αυτή η «οργάνωση» που λέγεται «Διαπάλας των Παιδών». Κι' όταν είδαν τον γηραιό και θαλερό ιδρυτή της, που πολλοί πρώτη φορά τον έβλεπαν — γιατί, είπαμε, δ κ. Παπαδόπουλος δεν φαίνεται συχνά, — κατενθουσιάστηκαν. Μετά την παρουσίαση από τον κ. πρόεδρο και τα ραγδαία χειροκροτή-

ματα που προκάλεσε, κάποιος από την όμηγυρη ρώτησε:

— Πόσα χρόνια βγάζετε τη «Διαπάλας», κύριε Παπαδόπουλε;

— Πενήντα έξη, αποκρίθηκε απλά ο διευθυντής μας.

Καινούργια χειροκροτήματα, ζωηρότερα:

— Μπράβο! μπράβο! μπρρ!.. μπρρ!..

Τότε ρώτησε κάποιος άλλος:

— Μα πόων χρονών είστε;

— Έβδομήντα έξη!

Χάλασε ο κόσμος. Χειροκροτήματα, μπράβο, ζήτω, να τα εκατοστήσης! Ο κ. Παπαδόπουλος δεν ήξερε πώς να ευχαριστήσει τους καλούς ανθρώπους που έδειχναν τόσο ένθουςιασμό και τόσην αγάπη σ' αυτόν και στο έργο του. Κι' οι άνθρωποι αυτοί που τον αποθέωναν, ήταν οι εκπαιδευτές της αθηναϊκής κοινωνίας...

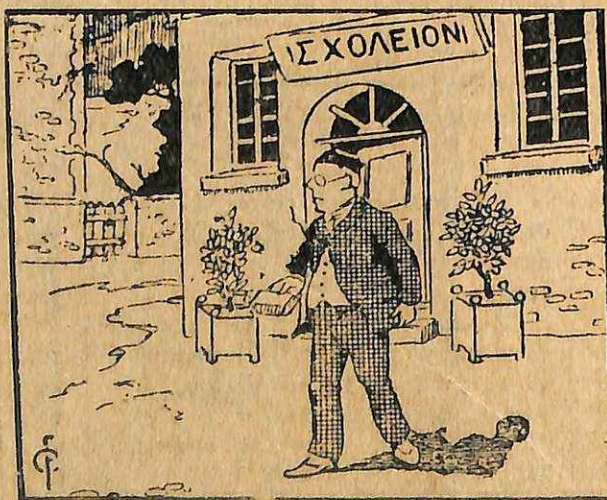
Μετά το γεύμα, οι φωτοεπίκαιροι των εφημερίδων πήραν διάφορες φωτογραφίες. Σε μιά απ' αυτές, δημοσιευμένη στο «Ελληνικόν Μέλλον» της 5 Μαΐου, — είναι ένα μεγάλο γρούπο από τους Ροταριανούς, τους καλεσμένους των, τους καθηγητές και τα παιδιά του Μαρσολείου — διακρίνω και το κεφάλι του κ. Παπαδόπουλου. Και σ' άλλες εφημερίδες δημοσιεύθηκε αυτή η φωτογραφία και θα την είδατε και σεις. Γνωρίσατε όμως τον κ. Παπαδόπουλο; Όσοι τον είδατε καμιά φορά στο γραφείο της «Διαπάλας» ίσως. Του έκαμαν, βλέπετε, και την τιμή να τον βάλουν προτά-μπροστά. Στη μέση είναι ο πρόεδρος των Ροταριανών, δ κ. Άγαπητός — εκεί, πάνω απ' τα παιδιά και τα κορίτσια του Μαρσολείου — μετά τον κ. Άγαπητό, προς ταριστερά της φωτογραφίας, είναι ο ροταριανός κ. Πετρίδης και τρίτος δ κ. Παπαδόπουλος, σκεπασμένος λιγάκι από το κεφάλι ενός παιδιού... Τον είδατε τώρα; Πόσο φαίνεται ευχαριστημένος. Και με το δικιο του ύστερ' απ' εσα του έκαμαν στο γεύμα. Φαντάζομαι πως δεν θα ξεχάσει ποτέ την ωραία εκείνη ημέρα που τόσο έδειξε χειροπιαστό πόσο εκτιμά η Κοινωνία το μακροχρόνιο έργο του.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. — Όμοια φωτογραφία, σε μεγαλύτερο σχήμα, δημοσιεύθηκε και στην «Ακρόπολη».

Φ.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ο δάσκαλος έχασε τρεις από τους μαθητές του.

Μπορείτε να τους βρείτε;

(Ανεκρινώθη από τον Μ. Γ.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Βασίλεψεν ο ήλιος της χαράς μου. Θαιμπόρωτο νύχτας πολιτικής. Στά βάθια άγχοφέγγει της καρδιάς μου. Πανσέδες μελάγχολοι ανδίζουν — Οι σκέψεις μου — μέσα στην άχλυν Μιάς ρέμβης πικρής, νοσταλγικής. Και πένθιμοι τόνοι με ραγίζουν, Κλαίει της ψυχής μου το βιολί.

Τών ρόδων άπόψε με βαραίνει. Ο πόνος, σά γέρουν μαραμμένα. Το δειλί. Τών φύλλων με πικραίνει. Βουβό το παράπονο που σβήνει. Σε κρύα φθινόπωρου σιγή. Για όσα, θρηνώ, άγνοημένα. Μέν' σ' άφωνα φθίνοντε δόδυν. Όλόβαθη κρύβοντας πληγή.

Μικρομέγαλη

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Στο χρυσόξανθο εκείνο δειλινό, όλα γελοῦσαν σ' άνθηρό περιβόλι. Άπ' το περήφανο τριαντάφυλλο — που στέκονταν ολόγιο και ντούρο — ως την ταπεινή μαργαριτούλα, που έσκυβε σ' απάλοτερο τ' άγέρα φύσημα.

Όλα, άφιναν μιά εύωδιά' κι' ο άτλαζένιος ούρανός, λές και γελοῦσε. Το ρυάκι πιο κάτω σιγομουρούριζε.

Μιά εργατικά κοπέλλα, καθισμένη στο παραθύρι της, δίπλα στο βασιλικό της τραγουδώντας, έγραβε, μεθυσμένα άπ' τ' άρωμά του.

Όλα τελοςπάτων είχαν πανηγύρι. Ο χρυσός ήλιος, με την κατακόκκινη του πορφύρα, πάνω στ' άστρα του άστια έτρεχε ν' αναπαυθή, στο ροδίνο του κρεβάτι.

Η μέρα άργά-άργά ξεψυχοῦσε. Και μαζί της και μιά μικρή ψυχούλα. Μιά χνουδάτη πεταλούδιτσα, πεσμένη πάνω σε μιά άγριοβιολέττα στη χλόη, — σάν λούλουδο πάνω σ' άλλο λούλουδο — ψυχομαχοῦσε. Τα φτερουδάκια της τινάζουνταν σ' άνθένιο της κρεβατάκι.

Για μιά στιγμή αφίνοντας την ύστερή της πνοούλα, πέταξε σε τόπους παραμυθένιους...

Μέσ' στ' πανηγύρι της χαράς, δεν κατάλαβε κανείς το θλιβερό δράμα. Μόνο η άγριοβιολέττα έχυσε για την ψυχούλα ένα δάκρυ...

Στο χρυσόξανθο εκείνο δειλινό, όλα γελοῦσαν σ' άνθηρό περιβόλι. Άπ' το περήφανο άλικο τριαντάφυλλο ως την ταπεινή μαργαριτούλα. Κι' η εργατικά κοπέλλα, στο παραθύρι της, μεθυσμένη άπ' το άρωμα του βασιλικού της, τραγουδώντας έγραβε, έγραβε...

Θάλης Βλαστός

Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Κοίταξα έκστατική αυτό το ύπεροχο θέαμα. Τί όμορφή, τί μεγαλοπρέπεια! Όλη η Ακρόπολη βουτηγμένη σε μιά θάλασσα από φώς κι' άνάμεισ' άπ' όλα τ' άλλα κτίρια ξεχώριζε έπιβλητικός, και καλά έλαφρός, αιδέριος συνάμα ο Παρθενώνας. Το δυνατό ηλεκτρικό φώς δυνάμωνα ακόμα περισσότερο την άσπιλη λευκότητα του Πεντελικού μαρμάρου, τοῦδινε μιά ζωηρή ανάλαμπή, μιά

έκπαγλη ωραιότητα.

— Τί όμορφα που είναι! — φειθύρισα πλημμυρισμένη άπ' έναν άπέραντο θαυμασμό γιά κείνους που έδημιούργησαν αυτό το άριστούργημα.

Σήκωσα το βλέμμα μου στον ούρανο. Λίγα χρυσά στίγματα τρεμόβυναν πάνω στο βαθυγάλο πέπλο της νύχτας. Τ' άλλα τάχε σβύσει το φεγγάρι που με τη χλωμή του λάμψη συμπλήρωνε την όμορφη και ποιητική εικόνα. Ποτέ η Ακρόπολη δε μου φάνηκε ωραιότερη όσο το βράδυ εκείνο της 25ης Μαρτίου.

Ξάφνου άντήχησαν σ' αυτιά μου, σά μιά παραφωνία μέσ' στην τόση άρμονία που βασίλευε, οι έκνευροιστικοί ήχοι ενός φωνογράφου μαζί με τις χυδατες φωνές και τά γέλια των ανθρώπων του λαού που διασκέδαζαν. Γύρισα και κοίταξα περιφρονητικά προς το φωτισμένο καφενείο. Έβριξα κι' άλλο ένα βλέμμα γεμάτο σέβας και θαυμασμό στον Παρθενώνα. Τί χτυπητή άντίθεση παρουσίαζε ο 20ος με τον χρυσό αιώνα! Άπ' τη μιά μεριά, η χυδαιότητα, ο ύλισμός' άπ' την άλλη ο ιδανισμός, το πνεύμα.

Άγκάθι

ΜΕ ΡΩΤΗΣΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Με ρώτησε το ρόδο στα χέρια που κρατούσα,

— Γιατί, κυρά μου, είσαι πάντα θλιμμένη;

Και του είπα:

— Θλιμμένη; δε βλέπεις που όλο γελώ;

— Γελάς, μα είναι γέλιο ψεύτικο των χειλιών μονάχα, ενώ πονεί η καρδιά σου. Πολλοί το νομίζουν άληθινό μα εγώ... εγώ νοιώθω πόσο πόνεσες να καταφέρεις να γελάς στη θλίψη σου. Γιατί το κίνεισ αυτό;

— Γιατί είναι ο κόσμος κακός και χαιρέκακος! Γελάει στο πάθημα του άλλου.

Με ρώτησε το ρόδο:

— Γιατί, κυρά μου, κυνηγάς πάντα το άγνωστο το μυστήριο;

— Γιατί ήταν η ψυχή μου άδεια σάν πρωταντίκρυστο το μυστήριο και τώρα γέμισε άπ' αυτό τόσο που δεν χωρεί πιά τίποτα γνωστό, τίποτα ύλικο.

— Γιατί γυρεύεις πάντα τ' άδύνατο;

— Για να νοιώθω, τον κόπο που δίνει ένας τέτοιος άγώνας που αξίζει να ξελεώνη κάθε άμαρτία και που δίνει τη χαρά της προσπάθειας για ένα μεγάλο άθλο.

Με ρώτησε το ρόδο:

— Γιατί, κυρά μου, προτιμάς το ταπεινό, το άσημο, άπ' το μεγάλο, το πλούσιο;

— Γιατί γυρεύω το μεγαλείο της ψυχής!

— Γιατί, λυπάσαι που σωριάστηκε τ' όμορφο οικοδόμημα πουχε κτισθεί στην ψυχή σου για κάποια άλλη ψυχή; Αυτή πρέπει να λυπάται που δε φάνηκε αξία για τέτοια θέση.

— Όχι, λυπάμαι, πονώ εγώ, γι' αυτό το γκεμίσιμα! Είναι τόσο όδυνηρό να σβήνεται η έκτίμηση που είχες γι'

άγαπημένο πρόσωπο, όταν δεν μπορεί να σβυστή κι' η αγάπη.

Και μουπε το ρόδο:

— Θέλεις τη λήθη των πόνων; Θέλεις τη χαρά της ξενοιασιάς;

— Όχι, θέλω το λυτρωμό που βασίζεται στην έκπληρωση των πόθων.

Έχω

ΜΙΚΡΗ ΛΥΠΗ

Ένα κεφαλάκι μικρό παισιωμένο με μαύρα μαλλιά, δυό ποδαράκια λεπτά, καλαμένα, σε παπούτσια που θάχαν άρκετά πιά βαρεθεί να ζούν. Δεν ήταν πάνω από έξη χρονών.

Έκλαιγε άκουμπισμένος σ' ένα δεντράκι του δρόμου με μιά άσπρη κουλούρα ψωμί στα χέρια.

Σταμάτησα. Γύρισε. Το βλέμμα του, ένα βλέμμα θολό από το δάκρυα ανάμεσα σε δυό σειρές καταμάρμαρα βλέφαρα, έπρεσε στο μάτια μου. Με κοίταξε σάν να ζητούσε βοήθεια. Τόν ρώτησα γιατί έκλαιγε.

— Ο ψω... ψω... μās με το καρτότσι του, μου... μουδωσε άσπρο ψωμί άντι γιά μαύρο και... και η μάννα μου θά μου δώσει ύψλο, τώρα που θά ξαναπάω μέσα, έπειδή δεν το άλλαξα.

— Τώρα πέρασε;

— Ναί, τώρα έστριψε τη γωνιά.

— Έλα να σε πάρω με το ποδήλατό μου να τον βρούμε.

Μιά άχτίδα έλπίδας φώτισε το πρόσωπό του. Τόν άνέβασα στο ποδήλατό μου κι' άρχισε η καταδίωξη του ψωμι.

Σε λίγο βρέθηκε. Το ψωμί άλλαξε. Τα μάτια του πιά λάμπανε, σάν τον ήλιο έπειτα από μπόρα.

Γυρίσαμε. Τόν άφησα μπροστά στο σπίτι του. Δεν μίλησε. Το βλέμμα του όμως εκείνο που με κοίταξε, με μάτια γεμάτα από χαρά κι' εύγνωμοσύνη, δεν θά το ξεχάσω ποτέ... Άξίζει για όλον του κόσμου τα εύχαριστα.

Άφρής του Ιονίου

ΕΡΜΟ ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ήταν νύχτα βαθιά, σκοτεινή. Ο ούρανός έπαιζε τ' άγριο χειμωνιάτικο παιχνίδι του. Βροχή, κρύο δυνατό, βροντές και άστραπές συχνά, που λές κι' ήθελαν να δώσουν μιά σπίδα φώς σ' άπέραντο τ' ούρανο! μαυράδι.

Χωμένη στο κρεβάτι μου άν κι' είχα τόση νύστα δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Με είλε κυριεύσει μιά άνησυχία και στριφογύριζα άπ' έδω κι' άπ' εκεί μη γνωρίζοντας το γιατί. Μήπως είχα καμιά κακή προείσθηση; Μήν ξεχάσα τίποτα που έπρεπε να το κάνω; Όχι. Έ! λοιπόν; Γιατί;

Κι' όμως! Νά! ένώ σε λίγο κάπως ήσυχασα και νόμισα πως θ' άποκοιμηθώ. Άξαφνα, κοιτάζοντας στο παράθυρο, άχ! άκούω μιά άγαπημένη μου φωνούλα, άδύνατη πολύ τώρα, να φωνάζει πονετικά.

— Τσίου, τσίου.

Θυμήθηκα... Σηκώνομαι άπότομα άπ' το κρεβάτι, και με τη νυχτική καθός ήμου, άφηφώντας το κρύο, άνοίγω διάπλατα το παράθυρο και κατεβαζω το παγωμένο κλουβί του γαριδελιού μου που... το είχα ξεχάσει έξω...

Άνάβω άμέσως το ηλεκτρικό, κι' έ-

νώ τα δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια, σαν τα νερά που έτρεχαν απ' το κλουβί, άντικρύζω. «μισοπεθαμένο» τ' αγαπημένο μου γαρδέλι, με κόπο — μόλις — ν' ανασπώνω τις βαρείες του φτερούγες. Τό βγάζω έξω αφήνοντας και πάλι έρωσάν πρῶτα τ' ὠραίο κλουβί. Τό ζέσανα, τό περιποιήθηκα πολύ μ' αλίμονο! έκεινο, τίναξε γιά μιὰ άκόμη φορά τή φτερούγα του σάν γιά άποχαιρετισμό, κελάιδησε με καϊμό ένα «τσι» καί... έβρυσσε. Πόνο πού μ' άφωσε... Χρυσό μου γαρδέλι... έγώ πού τ' αγαπούσα... τό σκότωσα...

Τό κρύο μ' είχε πιά τσακίσει κι' έπεσα γρήγορα στό κρεβάτι. γιά νά μ' ήν πιάσω καμιά πούντα, φέροντας και τό πεθαμένο πουλάκι, στό προσκέφαλό μου.

Καϊμένα πουλάκι! νά σ' αγαπώ κι' όμως ν' άτυχῆτε τόσο μαζί μου. Τό ένα μου πνίγηκε στό μπάνιο του, άλλο μου τόφαγε ή λαίμαργη γατούλα, καί τοῦτο άπ' άμέλειά μου τό συνεπῆρε ή χειμωνιάτικη άγρία βροδυά.

Έπεσα στό κρεβάτι με τύψη βαθειά στην ψυχή, ένώ κι' ο ουρανός, μαζί μου, έριχνε άκόμη δάκρυα...

Μελαγχολική 'Ονειροπόλος

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σέ περιβόλι άνθόσπαρτο έμπήκα μιὰ [βραδυά
Κι' ήταν εκεί άτέλειωτη ή χάρι κι' [εὐωδιά
Και μέσα στη χαρούμενη τῆς νύχτας [σιγαλιά
Τῶν λουλουδιῶν μου φάνηκε ν' άκούω [τήν λαλιά.

Τό ρόδο έκαμάρωνε τή χάρι κι' όμορ- [φία του
Και κει πού έχυνε γλυκά τήν τόση [μυρουδιά του
—Είμαι έγώ, ψιθύριζεν, ο βασιλιάς δῶ [πέρα
Γιατ' είμαι πρῶτος στ' άρωμα και νύ- [χτα και ήμέρα

—Μά και έγώ, τοῦ άπαντᾶ δειλά-δειλά [ό κρίνος
"Εχω πολλά χαρίσματα γιατ' είμαι γῶ [έκείνος
Πού στην Παρθένα άγνή χαρά τό ά- [ρωμά του δίδει
Και είμαι γῶ τῆς Παναγίας τ' άτίμη- [το στολίδι

Και ο φτωχός ο μενεξές σέ μιὰ γωνιά [χωμένος
Κι' αυτός μιλάει ντροπαλό και λέει [φροβισμένος
—Είμαι και γῶ τό λούλουδο όπου μεθά [καθένα
Και τοῦ Θεοῦ τά πλάσματα τά κάνει [εὐτυχισμένα

Μά τότε ή άγρόμπελη ή μυριοανθι- [σμένη
Πού είναι εκεί παράμερα στον κήπο [φυτρωμένη
—Μήν πιάνεσθε άνώφελα, στό λούλου- [δα φωνάζει
Γιατί καθένα άπό σ'ς πού τῶρ' άνα- [στενάζει, έχει δική του χάρι
Κι' άπ' τόν καλό μας τό Θεό έχει έ- [κείνη πύρι

Μπουμπουλίνα

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

"Εξω βρέχει. "Ο ουρανός είναι σκοτεινισμένος. "Εγώ με κολημένη τή μύτη μου στό τζάμι κοιτάζω τή βροχή πού πέφτει.

Τά πουλιά χτυπημένα άπό τό νερό βγάζουν μικρές τρομαγμένες φωνούλες. Σέ τίποτα έπάνω δεν σταματῶ τό μάτι μου. Γυρίζει, στριφογυρίζει σάν κάτι νά θέλλη νά εξακριβώση άπ' όλη αυτή τήν κίνηση πού γίνεται στη φύση.

"Εξαφνα μ' ένα παράξενο τρόπο τό βλέμμα μου σταματᾶ σ' ένα δέντρο. Τό βλέπω νά κουνιέται δεξιά κι' άριστερά, νά σεί τά φύλλα του λυπημένα.

Φαίνεται σάν νά είναι πολύ λυπημένο. Τή λύπη του αυτή τήν έξηγῶ: "Οχι ότι αυτό τό δέντρο είναι λυπημένο έπειδή είναι άσυνήθιστο άπό βροχές, οὔτε, γιατί τό δέντρο φαίνεται ότι είναι γέρινο. "Αλλά μου φαίνεται ότι τό δέντρο είναι λυπημένο γιατί άποχωρίζεται τά φύλλα του πού πέφτουν μαρμαμένα άπ' τό νερό. "Ισως όμως τό δέντρο νά μ' ήν είναι οὔτε και γι' αυτό λυπημένο.

Τάχα άφού είναι γέρινο δεν έχει συνηθίσει σέ τόσα χρονία άποχωρισμό άπό τά φύλλα του; Σέ τόσους χειμῶνες; Και στό τέλος δεν μπορῶ νά καταλάβω καλά, γιατί τό δέντρο κουνει λυπητερά τά κλαδιά του.

Εὐαίσθητη Καρδούλα

ΤΑ ΟΛΟΓΛΥΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

Τοῦ "Απριλίου τοῦ Μάη
Τά όλόγλυκα βράδυα
Πού λάμπουν πετράδια
Ψηλά στ' ουρανοῦ

Τήν ὄψη, τ' άστέρια,
Χαρές περασμένες
Μισοξεχασμένες
Μοῦ φέρνουν στό νοῦ.

Τά δέντρα χαϊδεύει
Φυσώντας τ' άγέρι
Και μένα με φέρει
Σ' ήμέρες παλιές.

Και κάποιων προσώπων
Πού έχουνε φύγει
Μπροστά μου ένοίγει
Εἰκόνες θαμπές.

Τ' άστέρια πού λάμπουν
Ψηλά σά ματάκια
Γλυκά τά βραδάκια
Κοιτάζουν τή γῆ.

Τή νύχτα μου δείχνουν
Πού άκόμα μου μένει
Και πῶς με προσμένει
Καινούργια μ' αὐγή.

"Αμάραντος

ΕΛΑ, ΤΩΡΑ ΠΟΥΡΘΕ

Η ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα πού ήρθε ή "Ανοιξη και τά λειβάδια σκεπάστηκαν με τό ποικιλόχρωμο πέλο τους θάθελα νά ήσουν κοντά μου.

Νά πάμε πάλι στό δάσος και καθισμένες κάτω άπ' τά πυκνόφυλλα πλατάνια ν' άκούσουμε τά γλυκά κελυβήματα τῶν πουλιῶν πού τόσο όμορφα συνδυάζονται με τό μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ καθώς κυλά άναμέσα στη χλόη

Νά θαυμάσουμε άπ' τό άνοιχτό παράθυρο τήν χρυσοκόκκινη δύση ή τις σελιγνόφωτες βροδυές καθισμένες σέ κάποιο βράχο.

Νά μαζέψουμε πάλι λουλούδια στους δολιχνιστους άγρούς. "Η φύση δεν μου φαίνεται τόσο όμορφη χωρίς έσένα.

Δεν μπορῶ νά ξεχάσω τή βαθειά φιλία πού μας ένωσε με τή βαρειά της άλυσίδα.

Θυμάσαι; Τό χειμωνιάτικο έκεινο πρωινό πού έφυγες μούπες;

—Μήν κλαίς, θάρθῶ γρήγορα πάλι, θάρθῶ μαζί με τήν "Ανοιξη.

"Η γελαστή κοπέλα έφθασε: έσύ όμως όχι. Σέ καρτεροῦ κάθε μέρα. "Ελα τώρα πού ήλθε ή "Ανοιξη και τά λειβάδια σκεπάστηκαν με τόν ποικιλόχρωμο πέλο της.

"Αγνή Καρδιά

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΛΗ

1. "Ενας σχολαστικός πουλούσε τό σπίτι του. Γιά νά δείξη λοιπόν πῶς ήταν καλό, πῆρε μιὰ πέτρα άπ' αυτό και τήν τριγύριζε γιά δείγμα.

2. "Ενας σχολαστικός έμαθε πῶς ο κόρακας ζει διακόσια χρονία. Καί γιά νά ιδῇ αυτό τό περιεργό, άγόρασε ένα κόρακα και τόν έτρεψε.

3. "Ενας σχολαστικός συνάντησε στό δρόμο τό γιατρό του. Καί τοῦ εἶπε: «Νά με συγχωρήσης, γιατρέ, πού δεν άρρώστησα τόσον καιρό».

4. "Ενας σχολαστικός θέλησε νά περάση ένα ποτάμι. Καί μπήκε σ' ένα πλοιο καβάλλα πάνω σ' ένα άλογο. "Οταν τόν ρώτησε κάποιος γιατί τό έκανε αυτό, άπάντησε: «Βιάζομαι!»

5. "Ενας σχολαστικός θέλησε μιὰ φορά νά κολυπήσῃ, αλλά κόντεψε νά πνιγῇ. "Ορκίστηκε λοιπόν νά μ' ήν ξαναμπῇ στη θάλασσα, άν δεν μάθῃ πῶτα κολύμπι.

(Ελεύθερη μετάφραση)

Δοξασμένο Τριπολιτοστάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τό μάτι τῆς άδελφῆς τῆς Σεπεσμένης Δαίδης είναι κόκκινο και πρισμένο. Μά πρέπει νά βγῇ έξω...

—Πῶς θά βγῶ, λέει, μ' αυτό τό μάτι έξω;

Κι' ή Σεπεσμένη Δαίδη:—Οὐφ, καϊμένη... Καί δεν βγαίνεις με τό άλλο;

(Γεγονός)

Στά μαθηματικά ο Κοζάκος τοῦ Ντόν σχηματίζει τους κύκλους του με διφραγμα.

—Νά πάρης ένα διαβήτη, παιδί μου τοῦ λέει ο καθηγητής. "Αν θέλῃς νά κάνῃς έναν μεγαλύτερο κύκλο με τί θά τόν φτιάξης;

Κι' ο Κοζάκος τοῦ Ντόν:

—Με τάλληρο, κύριε καθηγητά!

(Γεγονός)

—Τοτό δεν έβαλες άκόμη τις κάλτσες σου;

—Μά δεν μπορῶ, μαμμάκα μου, νά βρω ποιά είναι γιά τ' άριστερό και ποιά γιά τό δεξι πόδι!

Θάλης Βλαστός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

'Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Μαΐου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετε τα! —Δεν άπαντῶ σέ άπορίες πού τις λύνει ο "Οδηγός τῶν Συνδρομητῶν: διαβάστε τον!

ΕΚΤΟΣ έκείνων πού τους δημοσιεύθηκε ήδη άπό μιὰ Πνευματική "Ασκήσι, έλαβα και τήν συλλογή τῆς Δανάης. "Ολες-όλες καμιά σαρανταριά συλλογές. Δεν φθάνουν βέβαια γιά ένα χρόνο, ελπίζω όμως, ὡς τό τέλος τῆς προεστιάς—20 Μαΐου—νά λάβω άλλες τόσες. "Αν λάβω λιγώτερες, τότε θά προκηρύξω πῶ γρήγορα—μετά έξη μῆνες νέο Διαγωνισμό.

Πολύ όμορφο τό άνοιξιάντικο γράμμα σου, Πριγκιπέσσα. Καί μιὰ πού μου θυμίζει έσύ τά ὠραία αυτά λόγια τοῦ Λογκφέλλου γιά τήν άνοιξη, θά σοῦ θυμίσω κι' έγῶ δυο ὠραίους στίχους τοῦ Πετράρκα, πού κάποτε ίσως θά τους διάβασες, άφού άρέσχη τόσῳ ή ποίησι; «Ω άνοιξη, νιότη τοῦ χρόνου! ὦ νιότη, άνοιξη τῆς ζωῆς». Καί σὺ λοιπόν στην άνοιξη τῆς ζωῆς σου βρίσκεσαι! πῶς νά μὴ σέ συγκινή ή άνοιξη τοῦ χρόνου;...

Γέλασα με τό πάθημά σου, Πανοανία "Ανδριτανίτη, πού πῆρες τους έκδρομείς έκείνους γιά λογοτέχνες κι' έφαγες νάνακα-λύψη τόν κ. Ξενοπούλο. Μά πότε έγραψαν οί έφημερίδες πῶς θά έρχόταν στην "Ανδριτανία; Δεν τό είδα... Δεν κατάλαβα καλά τήν άπορία σου γιά τή νηστεία (κι' όχι νειστεία ὡπως τή γράφεις, άπό άπροσεξία βέβαια): ένοστής άν είναι ὡφελιμη και στό σῶμα ὡπως στην ψυχή; "Αλλά τότε γιατί λές πῶς ή μικρή κατάχρησή δεν βλάπτει; "Εξηγήσου καλύτερα.

"Οραία μου περιγράφεις, Πρίγκιψ Σεργίν, αυτή τή λιτανεία τοῦ "Επιταφίου, πού γίνεται στη Ζάκυνθο—μιὰ μόνο—τῇ νύχτα πρὸς τά ξημερώματα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Κι' ο κ. Φαίδων, πού τή θυμάται άπό τά παιδικά του χρονία, μου λέει πῶς είναι θαυμάσιο θέαμα ο χρυσός "Επιτάφιος άνάμεσα στά μύρια φαναράκια. "Εδῶ πάλι, τό βράδυ τῆς Μεγ. Παρασκευῆς, γίνονται πολλές. Κάθε έκκλησία βγάζει τόν "Επιτάφιο της και γιά πολλήν ὥρα δεν βλάπτει στους δρόμους πᾶρ τους πύρινους ποταμούς, πού σχηματίζονται άπό τά κεράκια πού κρατοῦν οί άκολουθοῦντες. Τό θέαμα εἶναι λαμπρότερο, μεγαλοπρεπέστερο! αλλά στη Ζάκυνθο, λέει ο κ. Φαίδων, είναι κατανυκτικώτερο.

"Ελαβα και τό 3ο τεῦχος (Μαΐου) τοῦ μαθητικού περιοδικοῦ «Μαθητική Ψυχή» πού βγαίνει στην "Ανδριτανία άπό τό έκει Γυμνάσιο. Τά καλά παιδιά μου ζητοῦν συγγνώμη πού δεν μ' εύχαρίστησαν γιά εἶσα έγγραφα γιά τό περιοδικό τους. Δεν πειράζει. "Εκμα τήν παρατήρηση γιατί ενόμισα πῶς ίσως δεν τά είχαν ιδεῖ.

"Ολα γενικῶς τά έλαβα, Δυσόχαρτο, και τή Σημείωση τῶν Εὐσήμων σου και τή Στατιστική σου. "Ακόμη ο κ. Ξενοπούλος, άπό τό Βιβλιοπωλεῖο τῆς "Εστίας, όπου κάποιος τάφρος γι' αὐτόν έλαβε τά έξῆς: "Αρέντος Μαβίλης, «Τά γενέθλιά μου» (αὐτό τό είχε στείλει και σέ μένα και τό βρήκα άκατάλληλο γιά παιδιά), «Τό τσακμάκι», «Ο Δημητρός». "Αλλά οὔτε γράμμα, οὔτε σημείωμα, οὔτε προφορική παραγγελία. Καί σέ ρωτᾷ: είναι γιά μένα; Σὺ εἶπες τό «"Ανάμεσα σέ τρεῖς γυ-

ναίκες» με αὐτόγραφο τοῦ κ. Ξ.

Καθῶς θά είδες, Τζιτζίκι, τό «Χελιδόνι» σου δημοσιεύθηκε στό 22ο φύλλο. "Αλήθεια, ὅλοι θάπόρησαν πῶς, ένῳ τό συσταίνα στό 20ῶ, δεν ὑπῆρχε στη Σελίδα αὐτοῦ τοῦ φύλλου. "Αλλά ιδού πῶς συνέβη: όταν τό σύστησα, τό είχα ήδη στείλει στό τυπογραφείο, μαζί με πολλά άλλα κομμάτια, πού δεν έχώρεσαν ὅμως ὅλα, και μερικά—ὅπως συχνά συμβαίνει—έμειναν γιά τό έπόμενο και... τό μεθεπόμενο. "Εχάσα νάλλάξω και τή φράση μου στη σύστασή—δηλ. αντί «δημοσιεύεται σήμερα», νά βάλω «νεκρῶθη και θά δημοσιευθῇ προσεχῶς»—κι' άπ' αὐτό ή μεγάλη άπορία...

"Οχι, Χρυσή Πεταλούδιτσα, δεν είναι καμιά άνάγκη νά σπᾶς τό κεφάλι σου γιά νά βρίσκῃς «άπορίες». "Όταν έχῃς καμιά, μου τή γράφεις: όταν δεν έχῃς, μου γράφεις άπλῶς νέα σου, έντυπώσεις σου, σκέψεις σου κτλ. Γιατί δεν είναι καμιά άνάγκη νάχῃς πάντα «εκτενή άπάντηση». Τό κυριώτερο είναι νά λαβαίνω συχνά γράμμάτια σου, νά βλέπω τί γίνεσαι, τί κάνεις, και νά σοῦ άπαντῶ, έστω με λίγα λόγια, γιά νά βλέπῃς και σὺ πῶς τά διάβασα. "Η καλλιγραφία σου μπορεῖ νά μ' ήν ήταν περίφημη, σοῦ έδωσα ὅμως Β' "Επαινο γιά τήν πολύ αξιέπαινη προσπάθεια πού παρατήρησα νά γράφῃς τῇ

Παρακαλῶ πολύ δούους χρωστοῦν τῇ συνδρομῇ τους νά τῇ στείλουν τό γρηγορώτερο. "Ας έχουν ὅπ' ὄψει τους, ότι οί συνδρομείς αὐτές είναι οί μόνοι μου πόρος: ή καθυστέρηση έπομένως δυσκολεύει πολύ τό έργο μου πού άπαιτεῖ ὅχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

Συλλογή σου καθάρᾳ. Χαίρω γιά τις φίλες πού μου προστομάζεις.

Βοεροπούλα, θά είδες τήν έγκριση τοῦ ψευδώνυμου σου. Χαίρω πολύ γι' αὐτή γνώμη, άν και μποροῦς νά γίνῃ νωρίτερα, άφού είσαι συνδρομητρια τρία χρονία. Ναι, νά γράφῃς συχνά. Σὺ εἶπες ὅτι εἰσήτησες Πολύ χαρούμενος σήμερα ο "Ιπτάμενος "Αετός. "Ελαβε τήν εύκαρία «νὰ μὴ άποδείξῃ και έμπράκτως τήν άγάπη του», δηλαδή νά έσπαθῶσῃ. Τόν εύχαριστῶ πολύ. "Ελαβα και τό γράμμα τοῦ νέου μου φίλου και τοῦ ενέκρινε τό ψευδώνυμο "Ερριβος Πειραιῶς. "Ελπίζω νά μου ξαναγράψῃ γρήγορα.

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γραμματάκι σου, "Ελένη Γ. Μάριδα. Ναι, νά πάρῃς και ψευδώνυμο και νά μου γράφῃς συχνά άπό τήν Πάρνηθα ὅπου θά πᾶς τό καλοκαίρι. Νά διαβάξῃς και τό «Σκαλιστήρι». Δεν έξρω πόσων χρονῶν είσαι, αλλά έξρω πολλά μεγάλα παιδιά πού τό παρακολουθοῦν μ' εύχαρίστηση.

Και τό δικό σου γραμματάκι πολύ μ' εύχαρίστησε, νέε μου φίλε Νίκο Μυλωνά. Ναι, κι' άλλα Διαπλασάπουλα έχουν τήν ήλικία σου και πολλά άπ' αυτά λαβαίνουν μέρος και στην κίνηση. Σὺ λές πῶς πρέπει νά περάσουν τρία χρονία. Πολλά είναι! Με τό ζήλο πού έχεις, άφού μάλιστα είσαι και τόσο καλός μαθητής, έγώ λέω πῶς πριν περάσῃ ένας χρόνος θά μου ζητήσῃς νά σοῦ έγκρίνω ψευδώνυμο.

Και είναι πραγματικῶς «άμάρτημα» αὐτό πού μου έξομολογεῖσαι, Δοξασμένο Τριπολιτοστάκι. Γίνεσαι «νὰ μὴ θέλῃς νάκούσῃς» τῇ δημοτικῇ, τῇ γλώσσα τῶν

δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, τῇ γλώσσα τῶν μεγάλων μας έθνικῶν ποιητῶν, τῇ γλώσσᾳ ὅλης σχεδόν τῆς νεοτέρας μας λογοτεχνίας; Είναι σά νάρησαι τό μισό τουλάχιστον έθνος! Δεν σοῦ λέω νά μὴν άγαπᾷς και τήν καθαρεύουσα— πού είναι σχεδόν ή άρχαία— οὔτε νά μὴ τῇ σπουδάξῃς με ζήλο, άφού τόσο χρειάζεται. "Οχι όμως και νά μὴ θέλῃς νάκούσῃς τῇ δημοτικῇ. Αὐτό δεν επιτρέπεται ο' ένα "Ελληνόπουλο, Τριπολιτοστάκι, και μάλιστα Διαπλασάπουλο.

"Αθῶα "Υπαρξίς, σοῦ εξέλεξα αὐτό, γιατί τό είχες σημειώσει πρῶτο. Ναι, μιὰ μικρή βοήθεια στη σύνθεση "Ασκήσεων, ή και σ' άλλους Διαγωνισμούς, άπό ένα μεγαλύτερο, επιτρέπεται. "Οχι όμως και μεγάλη. "Εννοεῖς βέβαια τί θέλω νά πῶ... Σ' εύχαριστῶ πού φροντίζεις και γιά τῇ διάδοσή μου. Ναι, πολύ εύχαρίστως, νάρθῃς στό γραφεῖό μου, νά σέ γνωρίσω.

Τί μου λές, Γλυκερία Παρηγοριά; πρωταπριλιά λοιπόν ήταν τάρραδωνιάσματος τῆς Μ. "Ονειροπόλου; Τῇ βρίσκω άτοπη. Καταλαβαίνω πῶς δεν τῇν κάνετε γιά νά γελάσῃς μένα, παρὰ μερικῆς γνώμης και φίλης σας. Πάσι όμως νά γράφετε και νά κάνετε νά δημοσιευθῇ πῶς άρραδωνιάσθηκε ένα κορίτσι;... Σ' αὐτό άπάνω θά σοῦ έλεγα περισσότερα, αλλά πρέπει νά σοῦ άπαντήσω στό άλλο. Δεν μου φαίνεται πῶς πρέπει νά φοβάσαι μὴν άπορριφθῇς, γιατί στις εισαγωγικές τοῦ Πανεπιστημίου δεν ζητοῦν ὅσο μεγάλα πράγματα νομίζεις. "Επιτέλους μελέτησε τό καλοκαίρι, πάρε κι' έναν καλό προγυμναστή, νά είσαι σίγουρη. "Αλλο πρᾶγμα μάνησυχ ή μένα: Είναι βέβαιο πῶς θάδιορισθῇς άμέσως άμα πάρῃς τό πτυχίο σου; Πολύ άμφίβολο. Κι' είναι φρόνιμο νά θυσιάσῃς τήν προίκα σου γιά νά σπουδάσῃς, άφού οί γονεῖς σου σὺ λένε πῶς κατόπι δεν μπορεῖς νάχῃς καμμιάν άπαίτηση; "Εγῶ στη θέση σου θά δίσταζα πολύ. Καί στό τέλος, μου φαίνεται. θάποφάσιζα νά μὴν κάμω αὐτό τό σάλο μορτάλε... Πάλι, άν νομίζῃς πῶς θά σταθῇς σά πόδια σου, άν ή κλίση σου στη φιλολογία είναι άκατανίκητη, άν δεν σέ τρομάξῃ ή βιοπάλη πού ίσως σέ περιμένει—κάμε το κι' ο Θεός βοηθός!

Μαρμαμένο Τριαντάφυλλο, χαίρω πού είσαι τώρα καλά. Οὔτε μ' ένοχλεῖς οὔτε με κουράζεις νά μου γράφῃς ὅσο συχνά θέλεις, απεναντίας μ' εύχαριστεῖς. Δεν άπορῶ πού πηγαίνεις τόσο καλά στά μαθήματα, άφού είσαι και τόσο καλή Διαπλασάπουλα και μου έχεις τόση άγάπη. "Ολα τά παιδιά πού μάγαποῦν, αγαποῦν επίσης και τά μαθήματά τους. Τό κομμάτι σου θά τό διαβάσω με τῇ σερά του. Σὺ εἶπες αὐτά τό 16ο φύλλο.

Πολύ ενδιαφέροντα δλ' αὐτά πού μου γράφεις, Βάνδ., Κοκκινικοσυνοφίτσα, καιά μου παιδιά, και τά δικά σας έκτενή κι' ὠραιότατα γράμματα διάβασα με μεγάλη εύχαρίστηση, δυστυχῶς ὅμως ο χῶρος δεν μου επιτρέπει νά σ'ς άπαντήσω έκτενέστερα. Νά τά φύλαγα γιά τό επόμενο; "Ηταν ήδη παλιά και θά πάλιωαν πολύ. Καλύτερα νά μου ξαναγράψετε.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1933), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 — 1928 τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνώστη, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρχ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγεύμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγρία καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κανάρης, ἄ. (ΔΓ). Κομήτης, ἄ. (ΕΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φλόγα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἰνκρέχεν* (σοὺ ἔστειλα ὅ, τι ἐζήτησες) σὺ πρὸς προηγούμενον, νομίζω, σοὺ ἀπῆντησα καὶ τώρα περιμένω τὸ «ἀτέλειωτο» *Κερκυραϊκὸ Ἀεράκι* (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοὺ γράφεις) καλῶς νάρθης τὸ καλοκαίρι, νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. *Ἀσσοὺν τοῦ Ἀέρος* (βέβαια, ἂν τὴν ἔκανες λιγώτερον βιαστικὰ, ἢ ζωγραφιστὰ σου θάταν πολὺ καλύττερον) πάντως ὁ ἔπαινος τῆς ἀξίης, ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ καὶ «πάντα βιαστικὸς»; πρόσθετε, αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα. *Κανάρη* (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν γιὰ τὸ πρῶτον δὲν πειράζει, εἶσαι πολὺ δικαιολογημένος γιὰ τὸ δεύτερον ὅμως ὅχι κανένας λόγος δὲν ἦταν γιὰ νὰ ντρέπῃσαι νὰ μοὺ γράφης. *Ἐλάτην* (ἔλαθα τὸ κομμάτι, σοὺ ἔστειλα τὰ δύο φύλλα) *Μαργιολάνι* (μὰ τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία «τὰ καλὰ κόποις κτώνται»· χαίρω ποὺ τὰ μαθήματα πηγαίνουν θαυμάσια· λυσόχαρτο ἔστειλα) *Μιλάναν Βαβυλοπούλου* (ἡ φωτογραφία ποὺ μοὺ ἔφερε πρὸ καιροῦ ὁ ξάδερφός σου, νὰ τὴ δημοσιεύσω στὴ σειρά τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ», δυστυχῶς δὲν εἶναι κατάλληλη) ἔλασσα νὰ σοὺ τὸ πῶ, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε καὶ γράμμα νὰ μοὺ τὸ θυμίσῃ· τὴ φωτογραφία ὅμως τὴν ἔχω φυλαγμένη, ἂν θέλῃς νὰ τὴν πάρῃς. *Διπλωμάτην* (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ συνέδριον γιὰ τὸν τρόπο τῆς διδασκαλίας· περιμένω γράμμα σου μὲ περισσότερα γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν θυμοῦμαι· πότε περὶ ποῦ τὰ ἔστειλες;) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ναί, νὰ μοὺ γράφῃς ταχτικά· ἡ τρυφία ρίχνει τοὺς ναυαγούς σὺ νησι τοῦ Ροδινισίου, ἀλλὰ ξεφυτρώνει ἐκεῖ καὶ ὁ Δουλίπ Ρανὰ· φαντάσου λοιπὸν τί γίνεται) *Δαμπερὸ Ἀστέρι* (ὅχι βέβαια ἐφ' ὅσον

δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ) *Παλαιὰν Ἐλληνίδα* (ὦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεπαθῶν γιὰ νὰ μοὺ γράφῃς· ὥστόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ φροντίδα) *Ἀγραμπελὴν* (βραβεῖον ἔστειλα) *Κομήτην* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 5 Μαΐου θάπαντήσω σὺ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 12' Ιουλίου

259. Λεξιγράφος

Ρῆμα χαρὰς δηλωτικὸ
Μὲ ὄρο γεωγραφικὸ
Ἀπλῶς ἂν συνενόησης,
Ἀρχαία πόλη σὺ τὸ λεπτὸ
Τοῦ Πόντου θὰ δηλώσῃς.

Σαρλῶ

260. Συλλαβόγραφος

Σύμφωνο μόνον ἂν προστεθῇ
Σ' ἓνα νησί ἀπ' τὸ Αἰγαῖο,
Φυτὸ θὰ παρουσιασθῇ
Μὲ φύλλωμα ὠραῖο.

Πειραιωτάκι

261. Ἀναγραμματισμός

Τῆς Ἀλβανίας πόλη
Ἄν ἀναγραμματίσῃς
Φυτὸ ποὺ τρώγουν ὅλοι
Οἱ λύτες θὰ... μυρίσουν.

Φαέθων

262. Παλαιὸν Αἶνιγμα

Τετράποδον μὰ καὶ ποῦλιν,
Διπλὴ τῇ φύσιν ἔχω
Οὔτε σὺ σκότος τὸ πολὺ
Μὰ οὔτε σὺ φῶς ἀνέτχω.

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

263. Γεωγραφικὴ Κλίμαξ

K — A
K — — A
K — — — A
K — — — — A
K — — — — — A
K — — — — — — A
K — — — — — — — A

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: Νῆσος ἑλληνικὴ, κράτος ἀσιατικόν, νῆσος τῶν Ἀντιλλῶν, νῆσος ἑλληνικὴ, νῆσος ἑλληνικὴ, πόλις ἡ λίμνη, χώρα ἰσπανικὴ, πόλις ἑλληνικὴ.

Ἀσκησιεὶς

264. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 5 4 6 7 = Νοσηρὸς τόπος
3 7 9 8 9 = Τὸ ἀντίθετον
4 7 6 8 7 = Πόλις ἑλληνικὴ
5 1 2 7 = Ἀριθμὸς
6 7 8 3 9 = Ἐκ τῶν δώδεκα
7 8 3 4 3 9 = Θεὸς
8 1 1 3 9 = Ζῶον
9 7 6 3 9 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Τέλειος Ἄλκιος

265 — 269. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, δὲ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Πάρος, μέλος, ἀπαξ, ἔλεος, Ἰκαρος, Πριγκιπ Σερνίν*

270. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν, τὰ δὲ δευτέρω ἡπειρον:

1, Ἰδιότης τῶν σωμάτων 2, Ἐπιστέφει τὸ κῆμα 3, Βασιλεὺς πολὺ πλούσιος 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Μέτρον 6, Ἑμβλημα.

Ἀθῶν Ὑπαρχεῖς

271-275. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

1. ΠΡΣ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
2. ΠΡΣ = Ἀρχαῖος βασιλόπαις.
3. ΠΡΣ = Μέρος τοῦ ἄνθους.
4. ΠΡΣ = Γεωγραφικὸς ὅρος.
5. ΠΡΣ = Πτωχός.

Κομήτης

276. Γρεῖφος

εν	εν	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι
εν	εν	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι
εν	εν	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι
εν	εν	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι	ι

Τρύπα σὺ τὸ Νερό

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 9

86. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλείς). — 87. Ὁρασῖς-δαῖς. — 88. Βίαις-Αἰας.

89. Σ Σ Ν Σ

Ο Ο Ο Ο Ο
Τ Σ Δ Κ
Ε Η Η Υ Ο Α Α Ω
Α Ν Ρ Φ Ν
Ο Ο Ν Ω
Σ Σ Η Ψ

90-94. Διὰ τοῦ Δ: *δέμα, δειλός, Δανία, δάς, ροδῇ*. — 95-97. 1, Κάρυστος. 2, Ζάκυνθος. 3, πάπυρος. — 98. Ἡ δὲ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. (ἴδε, ἡ μὲ ρα, τίς, εἰ εἰς ι, μέγα λον, κακ' ὄναρ ἔϊ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρχ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρχ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΑ'—289]

Αποτελέσματα Βου Διαγωνισμοῦ Δανίας: Βραβεῖον μὲ «Πεζοὺς Δρόμους» Παλαμᾶ: Πλάνο Δοξάρι καὶ Πριγκιπίσσα τῶν Δολλαρίων, μὲ «Souvenir» δὲ: Μποέμ, Ξανθομαλλούσσα, Μυρτίλλη, Φλίτ. Λοιποὺς μυριευχαριστῶ.

[ΔΑ'—290]

Τάσο Λούζη, τετραδιάκι σου ἔλαθα: σ' εὐχαριστῶ πολὺ. **Ἀναμπέλλα**

[ΔΑ'—291]

Κοκκινουσκούφίτσα, σοὺ εὐχομαι νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς εὐτυχισμένη.

Τοῖκουδο

[ΔΑ'—292]

Κοκκινουσκούφίτσα, νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς εὐτυχισμένη. Ὁ Πατρὶνὸς ἀρχισαλίκκαρος ἐρχεται.

Στέφεν

[ΔΑ'—293]

Α γαπημένη μου **Γλυκεῖα Παρηγοριά,** δέξου μύριες καρδιόεργατες εὐχούλες **Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος**

[ΔΑ'—294]

Α γαπημένοι μου **Πειραιωτάκι** καὶ **Ἀγραμπελῇ,** μὲ προλάβατε μὲ τὴν (ΔΑ'—287). Μύριες φορὰς κι' ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφθατὴ εὐτυχία ποὺ μοὺ χάρισατε: μὲ τὴν ἀγάπην ποὺ μὲ περιβάλλατε, μὲ τὴν περιποίησιν ποὺ μοὺ κάνατε, μ' ἔλα, ἔλα.

Δάκερ Ψυχῆς

[ΔΑ'—295]

Τρίο Κορτεζίνο, Νίνο, Σφίγγε, ἀλληλογραφεῖς; Τί λέτε; Δ/οις: (ΔΑ'—227).

Φίγκαρο